

Arrest

nr. 301 614 van 15 februari 2024
in de zaak RvV 291 994 / IV

In zake: ██████████

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DE TROYER
Rue Charles Lamquet 155/101
5100 JAMBES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat ██████████, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 17 april 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 maart 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juli 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2023.

Gehoord het verslag van verslaggever I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat C. DE TROYER verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché E. GUSSÉ, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Syrische nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 9 januari 2021, dient op 11 januari 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 21 september 2021 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, waar verzoeker een eerste maal gehoord wordt op 21 januari 2021 en een tweede maal op 14 maart 2022.

1.3. Op 13 maart 2023 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die aangetekend wordt verstuurd op 16 maart 2023 en luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten en een Arabisch soennitisch moslim te zijn. U bent geboren op (...) juni 1994 in al-Buwayda al-Saghira, gelegen in de provincie Aleppo, en u hebt daar gewoond tot uw vertrek uit Syrië.

U bent tot de negende klas naar school gegaan en begon daarna te werken. Voor de aanvang van de Syrische opstand in 2011 werkte u afwisselend in de bouwsector in het Libanese Zahlé en in Syrië. U hebt ook gewerkt als landbouwer.

Op 1 april 2012 bent u legaal via de grensovergang van Masnaa naar Libanon gereisd omdat u uw militaire dienstplicht niet wou vervullen. U hebt zich toen in Zahlé gevestigd en u hebt daar gewoond tot uw vertrek uit Libanon in 2020.

Op 6 augustus 2015 bent u in Libanon religieus gehuwd met [K.A.-J.]. Op 16 maart 2016 werd het huwelijk wettelijk geregistreerd bij de Libanese rechtbank. Uw echtgenote is op (...) juni 2002 geboren in Bnan (provincie Aleppo) en bezit de Syrische nationaliteit. Jullie drie dochters zijn geboren in Libanon: [S.] op (...) maart 2017, [Sa.] op (...) januari 2019 en [Su.] op (...) september 2020. Uw echtgenote en kinderen verblijven momenteel bij uw ouders in Zahlé.

In 2020 besloot u Libanon te verlaten vanwege de verslechterde levensomstandigheden. U bent eind augustus 2020 illegaal via Syrië naar Turkije gereisd en daarna doorgereisd via de Balkanroute naar België. Op 11 januari 2021 dient u een verzoek om internationale bescherming in bij de bevoegde Belgische instanties. Op 1 maart 2021 verklaart de Dienst Vreemdelingenzaken uw verzoek onontvankelijk omdat Oostenrijk bevoegd is voor de behandeling van uw verzoek. U krijgt een weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, maar u geeft hier geen gevolg aan. Op 17 september 2021 wordt België verantwoordelijk voor de behandeling van uw verzoek.

Bij een terugkeer naar Syrië vreest u gemobiliseerd te worden door het Syrische leger.

Ter staving van uw verzoek legt u uw originele identiteitskaart en een kopie van uw huwelijksakte neer. Na het eerste onderhoud maakt uw advocaat opmerkingen over betreffende de schrijfwijze van de naam van uw echtgenote en haar geboortedorp.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het Commissariaat-generaal is van oordeel dat er geen reden is om uitspraak te doen over het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Artikel 55/2 en artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet verplichten namelijk niet dat de voorwaarden voor insluiting van de internationale bescherming worden nagegaan alvorens te besluiten tot uitsluiting van deze bescherming. Aangezien er, rekening houdend met alle omstandigheden eigen aan uw zaak, ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de uitsluitingsclausules op u van toepassing zijn, is er geen reden om na te gaan of u bovendien niet voldoet aan de criteria voor internationale bescherming terwijl u ervan moet worden uitgesloten (naar analogie met: Raad van State, arrest 249.122 van 3 december 2020).

Artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, par. F van de Vluchtelingenconventie. Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1, par. F van de Vluchtelingenconventie genoemde misdrijven of daden.

Artikel 1, par. F, lid b van de Vluchtelingenconventie stelt dat de bepalingen van het verdrag niet van toepassing zijn op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten.

Inzake de toepassing van artikel 1, F (b) van de Vluchtelingenconventie stelt UNHCR dat met volgende factoren rekening moet worden gehouden om te bepalen of de ten laste gelegde feiten al dan niet als ernstig kunnen worden gekwalificeerd: de aard van het misdrijf, het toegebrachte leed, het type procedure voor de berechting van het misdrijf, de (aard van de) voorziene straf, en de vraag of de meeste andere rechtssystemen het misdrijf in kwestie eveneens als ernstig zouden beschouwen (UNHCR, "Background Note on the Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees", Genève, 4 september 2003, randnr. 38-40). Elk van bovenstaande factoren, afzonderlijk of in combinatie, kan leiden tot de conclusie dat het misdrijf "ernstig" is in de zin van artikel 12, lid 2, onder

b) (EASO, "Exclusion: Articles 12 and 17 Qualification Directive (2011/95/EU) | A Judicial Analysis", januari 2016, p. 24).

Er zij op gewezen dat, hoewel nationale strafrechtelijke concepten nuttig kunnen zijn bij de toepassing van uitsluitingsclausules, met name om te begrijpen welke elementen een strafbaar feit tot een "ernstig misdrijf" kunnen maken, het strafrecht fundamenteel verschillend is van het asielrecht. Hoewel zij bepaalde parallellen vertonen en elkaar soms kunnen kruisen, zijn het twee afzonderlijke rechtsgebieden: zij hebben verschillende doelstellingen en een verschillende wettelijke basis. De kwalificatie van een "ernstig (niet-politiek) misdrijf" in het kader van het asielrecht staat als zodanig los van de definitie van een "misdrijf" in het nationale strafrecht. Zo kan een handeling die in het nationale recht als een "wanbedrijf" wordt gekwalificeerd, indien aan de hierboven vermelde voorwaarden is voldaan, evengoed worden beschouwd als een "ernstig (niet-politiek) misdrijf" onder de uitsluitingsclausules (EASO, "Practical Guide on Exclusion for Serious (Non-Political) Crimes", december 2021, p. 13).

Tot slot is een ernstig misdrijf 'niet-politiek' indien andere dan politieke motieven de (voornaamste) drijfveer vormen. Ook indien er geen rechtstreeks en causaal verband bestaat tussen het gepleegde misdrijf en het nagestreefd politiek doel, of het misdrijf niet in verhouding staat tot het beweerd politiek doel wegens het extreem gewelddadig karakter ervan, is het misdrijf niet-politiek van aard (UNHCR, "Background Note on the Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees", Genève, 4 september 2003, randnr. 41-43; UNHCR, Statement on Article 1F of the 1951 Convention, juli 2009, p.12).

Het CGVS stelt vast dat u op 6 augustus 2015 een religieus huwelijk hebt afgesloten met [K. A.-J.] Het huwelijk werd wettelijk geregistreerd op 16 maart 2016. Uit hetgeen hierna volgt, dient te worden geconcludeerd dat het om een kindhuwelijk gaat tussen u als volwassen man en een meisje van zeer jonge leeftijd.

Uit uw verklaringen en de stukken in het administratief dossier blijkt dat [K. A.-J.] op het moment van de voltrekking van het religieuze huwelijk bij de imam amper 13 jaar oud was (CGVS I, p. 13). U verklaarde immers dat zij geboren is op (...) juni 2002 (CGVS I, p. 4), hetgeen ook uit de door u neergelegde kopie van uw huwelijksakte blijkt. Uit uw verklaringen (CGVS I, pp. 3 & 13), en de door u neergelegde identiteitskaart en de kopie van uw huwelijksakte, blijkt tegelijkertijd dat u op het moment van het huwelijk een volwassen man van 21 jaar oud was.

Er kan niet worden aangenomen dat er in hoofde van [K. A.-J.] sprake was van een vrije en volledige instemming met het huwelijk. De door u geschetste context wijst integendeel op dwang.

Zij er vooreerst op gewezen dat er op internationaal vlak een ruime consensus bestaat om kindhuwelijken als een vorm van gedwongen huwelijken te beschouwen omdat kinderen vanwege hun leeftijd per definitie niet in staat zijn om volledig, vrij en geïnformeerd in te stemmen met hun huwelijk en het tijdstip waarop dat voltrokken wordt. Dit geldt in het bijzonder voor huwelijken die worden afgesloten met of tussen (een) zeer jonge huwelijkspartner(s) (zie Landeninformatie, stukken 3 - 6). Gezien het feit dat uw huwelijkspartner op bijzonder jonge leeftijd werd uitgehuwelijkt, kan enkel worden geconcludeerd dat het huwelijk werd afgesloten zonder haar volledige, vrij, en geïnformeerde instemming.

U verklaart dat u in Libanon in contact bent gekomen met een vrouw uit uw geboortedorp al-Buwayda al-Saghira. Het was deze vrouw ter ore gekomen dat u op zoek was naar een geschikte huwelijkskandidate en zij vertelde u dat haar echtgenoot een zus had die een goede kandidaat kon zijn, met name [K. A.-J.]. Uw moeder en maternale tante zijn daarop langsgestaan bij de familie van [K. A.-J.], met de boodschap dat u van plan was om te trouwen en met de vraag of u mocht langskomen. Uw moeder en tante kregen hierop een positief antwoord en twee à drie dagen later bent u samen met uw broer en uw ouders op bezoek gegaan bij [K. A.-J.] en haar familie. Dit was de eerste keer dat u [K. A.-J.] ontmoette, en haar broers en ouders waren hierbij aanwezig. De bedoeling van deze ontmoeting was om te zien of jullie elkaar bevielen. U stelt dat er toen vragen werden gesteld over haar familie in het algemeen, het werk van haar vader en broers, maar dat u over [K. A.-J.] niets te weten bent gekomen behalve haar naam. Het is volgens u immers niet gepast om vragen te stellen over het meisje zelf. Vijf dagen na uw eerste ontmoeting met [K. A.-J.] heeft haar broer naar uw broer gebeld met de mededeling dat u haar hand mocht vragen (CGVS I, p. 13 & CGVS II, pp. 2-4).

Een op dergelijke manier tot stand komen van een kindhuwelijk ligt in lijn met de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd. Hieruit blijkt dat, hoewel huwelijken met partners onder 18 jaar steeds hebben bestaan in Syrië – hoewel slechts in een (absolute) minderheid van de gevallen, er als gevolg van het (aanhoudend) conflict een verontrustende stijging van het aantal kindhuwelijken vastgesteld werd en dat bovendien de huwelijksleeftijd daalt. Vooral meisjes worden op steeds jongere leeftijd uitgehuwelijkt. Hoewel het een gelaagde problematiek betreft kunnen er toch een aantal grote lijnen worden ontwaard. Zo blijkt dat de uitgehuwelijkte meisjes in kwestie weinig of geen, laat staan evenwaardige, inspraak hebben in de partnerkeuze; de meisjes niet zelden zichzelf te jong achten voor het huwelijksleven; en ze een zeer kwetsbare groep vormen (zie landeninformatie, stukken 4 – 5, 7-9).

U haalt zelf op geen enkel moment aan dat het hier om een gedwongen huwelijk gaat. Integendeel, u blijft consequent volhouden dat het huwelijk de vrije keuze was van beide partners, en dat [K. A.-J.] een huwelijk had kunnen weigeren (CGVS I, p.13 & CGVS II, pp. 5-6). Aan deze beweringen kan evenwel geen geloof worden gehecht. Vooreerst blijkt dat het initiatief om te huwen volledig van uw kant uitging. U stelt dat u gezien uw leeftijd de wens had om te trouwen en dat een vrouw uit uw dorp u had gezegd dat de zus van haar man een goede kandidaat was (CGVS I, p. 13 & CGVS II, p. 2). U haalt geen elementen aan waaruit blijkt dat de familie van K., laat staan zichzelf, op dat moment vragende partij was voor een huwelijk (CGVS II, p. 14). Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat u [K. A.-J.] helemaal niet kende vooraleer uw moeder het initiatief nam om samen met uw tante haar familie te benaderen en over een huwelijk te onderhandelen. Toen u twee à drie dagen later bij de familie van [K. A.-J.] mocht langskomen, was dat de eerste keer dat u haar ooit zag. Die dag bent u enkel haar naam te weten gekomen. De bedoeling van de ontmoeting was immers niet om elkaar te leren kennen, maar om elkaar letterlijk te zien en te bepalen of jullie elkaar bevielen. Ongeveer vijf dagen na jullie eerste ontmoeting, kreeg uw broer een telefoontje van haar broer om te laten weten dat u haar hand mocht vragen. Twee à drie dagen na dit telefoontje hebt u effectief haar hand gevraagd. Het vragen van haar hand gebeurde als volgt: er was een gesprek tussen haar vader en uw vader, in aanwezigheid van de imam en enkele andere mannen. Tijdens dit gesprek werden de voorwaarden voor de bruidsschat besproken en bepaalde haar familie dat u de kostwinner van het gezin zou zijn en dat [K. A.-J.] niet buitenshuis mocht werken. U was bij deze gesprekken aanwezig, maar [K. A.-J.] niet. Toen de mannen een akkoord hadden bereikt, ging de imam samen met andere mannen naar [K. A.-J.] toe om haar toestemming te vragen. Zij stemde in en diezelfde dag nog werd het religieuze huwelijk voltrokken (CGVS II, pp. 3-6). Bij deze door u geschilderde gang van zaken kan de vraag gesteld worden in hoeverre hier sprake kan zijn geweest van vrije wil in hoofde van [K. A.-J.]. U stelt weliswaar dat zij uw aanzoek had kunnen weigeren (CGVS II, p. 14), doch kan dit niet overtuigen en wel om volgende redenen. [K. A.-J.] had u tot een maand voor het religieuze huwelijk nooit ontmoet. Bij de eerste én enige ontmoeting werden er enkel blikken uitgewisseld en u hebt toen niet met haar persoonlijk gesproken. U bent bij deze eerste ontmoeting niets over haar leefwereld te weten gekomen. Toen uw vader en haar vader samen met de imam en enkele andere mannen kwam onderhandelen over de bruidsschat en andere huwelijksvoorwaarden, werd [K. A.-J.] niet bij dit gesprek betrokken. Zij was hierbij zelfs niet aanwezig. Het loutere gegeven dat de imam en de andere mannen na het voltrekken van de onderhandelingen naar [K. A.-J.] zijn gegaan om haar expliciet jawoord te vragen, en dat zij volgens uw verklaringen hierbij de ruimte zou hebben gekregen om te weigeren, getuigt echter niet van een proces van wederzijdse en geïnformeerde instemming en vrije keuze. In dit kader moet er ook op worden gewezen dat u op dat moment een volwassen man was van ongeveer 21 jaar, terwijl [K. A.-J.] op dat moment amper dertien jaar oud was.

Bovendien blijkt uit uw weergave van de feiten dat het religieuze huwelijk werd voltrokken twintig dagen nadat jullie families tot een overeenkomst waren gekomen. Dit was iets minder dan een maand nadat u [K. A.-J.] voor het eerst had gezien. Na het religieuze huwelijk trok zij in bij uw familie (CGVS II, pp. 6 & 11). Deze gang van zaken, waarbij [K. A.-J.] op zeer jonge leeftijd uit haar vertrouwde omgeving van haar naaste familie weggehaald werd en bij uw familie werd ondergebracht, én het huwelijk zeer kort na jullie eerste ontmoeting werd afgesloten, onderstreept nogmaals het gedwongen karakter van het kindhuwelijk. Hoewel uw verklaringen een loutere neerslag zijn van de manier waarop u de feiten wil weergeven of hoogstens van hoe u de feiten zou hebben ervaren, tonen zij aan dat het om niet enkel om een kindhuwelijk maar evengoed om een gedwongen huwelijk gaat.

Uit uw verklaringen en uw gezinssituatie blijkt vervolgens dat u sinds het afsluiten van het huwelijk seksuele betrekkingen heeft met [K. A.-J.].

U erkent dat u sinds het afsluiten van het huwelijk, nog dezelfde dag, seksuele betrekkingen heeft met [K. A.-J.]. Zoals eerder reeds werd opgemerkt, was zij op dat moment slechts 13 jaar oud (CGVS II, p. 9). Jullie oudste dochter [S.] is op (...) maart 2017 geboren (CGVS I, p. 5), op het moment dat [K. A.-J.] 14 jaar en 9 maanden oud was.

Zij hierbij vooreerst opgemerkt dat de Belgische wetgever uitdrukkelijk van oordeel is dat een persoon onder de volle leeftijd van 14 jaar in geen enkel geval wordt geacht uit vrije wil te kunnen instemmen met seksuele betrekkingen (art. 417/6 SWB) (infra). Bovendien geldt hier de omstandigheid dat deze seksuele handelingen niet enkel werden verricht door een volwassene ten aanzien van een zeer jong meisje maar dat ze kaderden binnen een zeer specifieke context. Met name gaat het over een kindhuwelijk met een gedwongen karakter, aangegaan tijdens een conflictsituatie. Het seksueel contact begon direct na het afsluiten van een huwelijk waar beide partners elkaar niet of nauwelijks kenden en het meisje in een situatie werd geplaatst waarbij ze bij haar schoonfamilie moest intrekken. Bovendien veronderstelde dit huwelijk volgens u ook verplichtingen in hoofde van de echtgenoten. U stelt dat de man altijd het initiatief neemt voor seksuele betrekkingen en dat het normaal is dat een koppel na de voltrekking van het huwelijk seksuele betrekkingen heeft en dat [K. A.-J.] wist dat dit ging gebeuren (CGVS I, p. 16). Nog los van het onweerlegbaar vermoeden van gebrek aan instemming dat op [K.A.-J.] als 13jarige rustte, kan dus

redelijkerwijs worden aangenomen dat zij zich in een zeer kwetsbare positie bevond en onder verschillende vormen van zowel directe als indirecte dwang stond om deze seksuele handelingen te verrichten.

Deze overweging moet ten eerste worden meegenomen in de beoordeling van uw verzoek, aangezien u een volwassen man was op het moment dat het huwelijk werd afgesloten, het huwelijk op uw initiatief werd geregeld, en u wist dat het afsluiten van een huwelijk ook zou leiden tot het consumeren van het huwelijk. Door dit huwelijk aan te gaan kon u dus voorzien dat u seksuele betrekkingen met een 13-jarige zou hebben, mogelijks met zwangerschappen op jonge leeftijd tot gevolg.

Los van het onweerlegbaar vermoeden van gebrek aan instemming dat volgens de Belgische wetgever geldt voor kinderen jonger dan 14 jaar, de zeer kwetsbare positie van [K. A.-J.], en de context van het gedwongen huwelijk in een context van conflict en ontheemding, blijkt bovendien niet dat u zich terdege heeft vergewist van het fysiek en psychisch welbevinden van [K. A.-J.] op het moment dat u overging tot seksuele betrekkingen met haar. Ook hier geldt dat het CGVS zich enkel kan baseren op uw eigen verklaringen en de manier waarop u de feiten zelf wenst weer te geven of zelf zou hebben ervaren, waardoor het bij voorbaat gaat om uw subjectieve weergave van de feiten. Uit uw verklaringen blijkt dat u seksuele handelingen op het moment zelf niet als problematisch ervoer. Zoals hierboven reeds aangehaald vindt u het normaal dat een koppel na het huwelijk seksuele betrekkingen heeft. U stelt dat [K. A.-J.] wist wat er ging gebeuren en dat het normaal is dat zij verlegen was. U ging ervan uit dat zij haar toestemming gaf omdat u merkte dat ze "niet bang was maar enkel verlegen" en zij volgens u wist wat er stond te gebeuren (CGVS I, p. 16). Nog los van het feit dat dit hoogstens uw perceptie betreft, toont u geenszins aan dat u werkelijk rekening hield met [K. A.-J.] of actieve pogingen ondernam om u van haar oprechte instemming te vergewissen. U stelt dat uw vrouw niet verbaal te kennen had gegeven dat zij instemde, maar dat zij hier "als man en vrouw" geen bezwaar tegen had. U verklaart dat "men" een aantal zaken moet toepassen als men seks wilt met een vrouw, met name grapjes maken en elkaar zoenen en dat men het dan wel merkt als een vrouw geen seks wilt. In uw specifieke geval verklaart u dat u zichtbaar merkte dat zij "beschaamd" was, maar dat zij "meedeed" en dat u "het wel had gezien mocht ze niet willen" (CGVS II, pp. 15-16). Gezien de kwetsbare positie waarin [K. A.-J.] zich bevond kan echter niet worden aangenomen dat ze zich werkelijk in een situatie bevond waarin ze zelf haar instemming kon geven, laat staan de seksuele handelingen binnen dit huwelijk kon afwijzen. Er kan dus niet worden aangenomen dat u zich ten aanzien van het kind heeft verzekerd van haar oprechte instemming bij jullie seksuele betrekking. Integendeel laat u uitschijnen dat uit haar niet-expliciet afwijzen van seksuele handelingen (opnieuw: volgens uw voorstelling van de feiten) haar instemming zou hebben gebleken.

Het huwelijk op jonge leeftijd had ontegensprekelijk een significante, negatieve impact op de fundamentele rechten van [K. A.-J.] en haar fysieke en psychische integriteit.

Er werd reeds toegelicht dat het huwelijk betekende dat [K. A.-J.] uit haar vertrouwde omgeving en van haar naaste familie werd weggehaald en haar intrek moest nemen bij uw familie. Los daarvan diende ze op zeer jonge leeftijd seksuele betrekkingen te hebben met een volwassen man die ze niet of nauwelijks kende en doorliep ze op zeer jonge leeftijd verschillende zwangerschappen op een moment dat ze nog niet fysiek en psychisch volgroeid was. Zodoende werd haar reeds op zeer jonge leeftijd het recht op fysieke en seksuele zelfbeschikking ontzegd. Verder diende ze als minderjarige de rol van echtgenote en moeder aan te nemen, met alle maatschappelijke verwachtingen die daaraan gekoppeld zijn. U verklaart hierover het volgende: "Volgens mijn traditie, als de man thuiskomt, moet hij een warme welkom krijgen bij de voordeur, eten en kleren moeten klaarstaan, de badkamer moet ook in orde zijn. Ze maakte wel eten, andere dingen, maar andere dingen moest ik elke keer vragen, zoals de badkamer. Als de man thuiskomt, moet hij naar de badkamer." U legde de lat voor haar hoog en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat [K. A.-J.] nog niet klaar was om deze rol op zich te nemen. Zo stelt u dat zij zich niet gedroeg als een volwassen echtgenote en dat u aanvankelijk niet de aandacht kreeg die u van haar wou: "Als man die buitenshuis werkte, als ik daarna terugkeerde naar huis, kreeg ik die aandacht niet. Ik kreeg niet dezelfde aandacht die mijn moeder en vader mij gaven. Voor haar was het een grote aanpassing, na een paar maanden had ze door dat ze getrouwd was en dat ze een man had, en dat ze verantwoordelijkheden heeft en ze begon zich aan te passen aan de situatie." (CGVS II, pp. 9-10). In samenlezing met de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd (zie Landeninformatie, stukken 3 - 9), dewelke de voornoemde consequenties voor [K. A.-J.] – naast andere gevolgen – expliciet attesteren als typische schadelijke gevolgen van gedwongen huwelijken op jonge leeftijd, kan niet anders dan besloten worden dat haar fundamentele rechten als kind en als vrouw ernstig werden geschonden en dat het huwelijk een zeer negatieve impact had op haar fysieke en psychische integriteit.

Op basis van het voorgaande dient het huwelijk dat u met de op dat moment slechts 13-jarige [K. A.-J.] hebt afgesloten dan ook als een ernstig, niet-politiek misdrijf te worden beschouwd.

Dat kindhuwelijken en gedwongen huwelijken effectief als een ernstig misdrijf dienen te worden beschouwd vindt allereerst weerklank in het feit dat verschillende wetgevende vergaderingen

inspanningen hebben ondernomen om de strijd aan te gaan tegen kindhuwelijken en gedwongen huwelijken omwille van de kwalijke gevolgen voor het kind.

Het Europees Parlement overwoog in de aangenomen resolutie van 4 oktober 2017 over de uitbanning van kindhuwelijken (2017/2663(RSP)) (zie Landeninformatie, stuk 6) onder andere dat de EU zich ertoe heeft verbonden de rechten van het kind te beschermen en dat kindhuwelijken, huwelijken op jonge leeftijd en gedwongen huwelijken een schending zijn van deze rechten; dat kindhuwelijken, huwelijken op jonge leeftijd en gedwongen huwelijken desastreuze gevolgen hebben voor de mogelijkheden van vrouwen en meisjes om hun rechten uit te oefenen en voor de gezondheid van meisjes, en dat bijvoorbeeld het gevaar van zwangerschappen met complicaties of besmetting met hiv groot is, en meisjes die in deze situatie verkeren een groot gevaar lopen het slachtoffer te worden van seksueel misbruik, huiselijk geweld of zelfs eermoord; dat kindhuwelijken, huwelijken op jonge leeftijd en gedwongen huwelijken fundamenteel in strijd zijn met het recht van vrouwen en meisjes op zeggenschap over het eigen lichaam en lichamelijke integriteit; dat kindhuwelijken een vorm van gedwongen huwelijken zijn, omdat kinderen vanwege hun leeftijd per definitie niet in staat zijn om volledig, vrij en geïnformeerd met hun huwelijk en het tijdstip waarop dat voltrokken wordt in te stemmen; dat gedwongen huwelijken in het Verdrag van Istanbul worden aangemerkt als vorm van geweld tegen vrouwen en dat dit verdrag verlangt dat het dwingen van een kind tot het aangaan van een huwelijk en het lokken van een kind naar het buitenland met het oogmerk dat kind te dwingen tot het aangaan van een huwelijk strafbaar worden gesteld; en dat in de huidige migratiecrisis nieuwe gevallen van in het buitenland gesloten kindhuwelijken aan het licht zijn gekomen, waarbij het in sommige gevallen ging om kinderen onder de 14 jaar. Hoewel hierin geen leeftijdsgrens wordt aangegeven, kan gelet op de bewoording in de resolutie worden aangenomen dat huwelijken met een persoon van 13-jarige leeftijd zeker gevisieerd worden door deze resolutie (zie overweging G en P). Zij voorts gewezen op de wet van 25 april 2007 tot invoering van een artikel 391sexies in het Strafwetboek en tot wijziging van een aantal bepalingen van het Burgerlijk Wetboek met het oog op de strafbaarstelling en het uitbreiden van de middelen tot nietigverklaring van het gedwongen huwelijken en de positie van internationale organisaties ten opzichte van gedwongen huwelijken (B.S. 15 juni 2007). Voormeld artikel - later gewijzigd door de wet van 2 juni 2013, waarmee onder andere zwaardere straffen werden ingevoerd (B.S. 23 september 2013) - stelt een gedwongen huwelijk strafbaar met een gevangenisstraf van drie maanden tot vijf jaar en een geldboete van tweehonderdvijftig euro tot vijfduizend euro. In de voorbereidende werken hiervan (Parl.St. Kamer, 2006-2007, 51 2767/001) wijst de federale wetgever er onder andere op dat het gedwongen huwelijk een in verschillende internationale normen verboden schending van de rechten van de mens betreft (ibid., p.6) en herhaalt hij meermaals dat er bij een gedwongen huwelijk sprake is van een ernstige schending van de rechten van de mens (ibid., p.9, 10, 12, 14); geeft hij aan dat cultuur geen beletsel mag zijn voor de algemene geldingskracht van het beginsel van de vrije huwelijks toestemming (ibid., p.7); overweegt hij dat de strafbaarstelling van het gedwongen huwelijk strekt tot bescherming van het recht van het slachtoffer uit vrije wil een huwelijk aan te gaan en tot bescherming van zijn vrijheid, waardigheid en fysieke integriteit (ibid., p. 9); en stelt hij dat uit de voorgestelde strafmaat "duidelijk blijkt dat het plegen van dit feit een ernstig misdrijf is" (ibid., p.10). Onder "gedwongen huwelijk" verstaat de wetgever een huwelijk waarbij het de partner(s) de vrije toestemming ontbreekt omdat deze is aangetast door een wilsgebrek aangezien deze toestemming onder dwang werd verleend (ibid, p. 5).

De krachtige en ondubbelzinnige termen waarin het Europees Parlement en de federale Kamer kindhuwelijken en gedwongen huwelijken veroordelen, en de strafbaarstelling van gedwongen huwelijken in de Belgische (straf)wetgeving illustreren duidelijk dat het plegen van dit feit als een ernstig misdrijf moet worden beschouwd.

Gelet op het voorgaande, waarbij werd vastgesteld dat (i) u intentioneel en uit vrije wil een huwelijk aanging met een meisje dat op dat moment slechts 13 jaar oud was; (ii) gezien haar jeugdige leeftijd en de concrete omstandigheden zoals deze blijken uit uw verklaringen niet anders kan worden besloten dan dat het gaat om een gedwongen huwelijk waarbij geen sprake kan zijn van vrije wil in hoofde van K.A.-J.; (iii) dit huwelijk een ernstige negatieve impact had op haar fundamentele rechten alsook op haar fysieke en psychische integriteit; (iv) uit zowel de positie van het Europees Parlement als de Belgische Kamer kan worden afgeleid dat deze een dergelijk gedwongen huwelijk (met een kind) fundamenteel afwijzen omwille van de nefaste impact op het kind of de persoon die tot een dergelijk huwelijk gedwongen; en (v) het gegeven dat de Belgische wetgever gedwongen huwelijken strafbaar heeft gesteld en als "ernstig misdrijf" heeft bestempeld; dient te worden besloten dat u als initiator van dit huwelijk dader bent van een ernstig misdrijf.

In het kader van dit huwelijk heeft u zich bovendien schuldig gemaakt aan de (herhaalde) verkrachting van een minderjarige.

Uit uw verklaringen en de elementen uit het administratief dossier blijkt immers dat u als volwassen man van 21 jaar oud regelmatige en volgehouden seksuele betrekkingen met penetratie heeft gehad met een meisje dat bij aanvang van de feiten 13 jaar oud was.

Zij hierbij vooreerst opgemerkt dat de Belgische wetgever uitdrukkelijk van oordeel is dat een persoon onder de volle leeftijd van 14 jaar in geen enkel geval wordt geacht uit vrije wil te kunnen instemmen met seksuele betrekkingen (art. 417/6 SWB). Bij gebrek aan vrijwillige toestemming dienen deze seksuele betrekkingen met penetratie beschouwd te worden als verkrachting (art.417/11 SWB).

Nog los van het onweerlegbaar vermoeden van gebrek aan instemming in hoofde van een dertienjarige (of een veertien- of vijftienjarige indien het leeftijdsverschil groter is dan drie jaar, zoals hier het geval was) en het gegeven dat [K. A.-J.] zich op dat moment in een uiterst kwetsbare positie bevond (supra), toont u evenmin aan dat zij werkelijk met deze handelingen zou hebben ingestemd of dat u actief pogingen zou hebben ondernomen om u te vergewissen van haar daadwerkelijke instemming (supra). Er kan dan ook worden gesteld dat deze seksuele handelingen als verkrachting moeten worden beschouwd.

Verkrachting is door de aard zelf van het misdrijf – als ernstige inbreuk op de fysieke, seksuele en psychische integriteit van de persoon – te aanzien als een ernstig misdrijf. Hierbij dienen verschillende elementen te worden benadrukt die in casu de ernst van het misdrijf verder onderbouwen. Naast de zeer jonge leeftijd van [K. A.-J.] op het moment dat het huwelijk geconsumeerd werd (slechts 13 jaar oud) en het feit dat u op dat moment al een volwassen man van 21 jaar oud was waardoor er een aanzienlijk leeftijdsverschil bestond dat op die leeftijd des te signifikanter is, bevond zij zich in een situatie die een vrije instemming nog meer belemmerde (supra): als dertienjarige uit haar vertrouwde omgeving en van bij haar naaste familie weggehaald en onmiddellijk na haar huwelijk ondergebracht bij uw familie, waarbij redelijkerwijze aangenomen kan worden dat zij, pas gehuwd, de druk voelde van de hieraan verbonden verwachtingen. Dat u er in een dergelijke context klaarblijkelijk geen probleem in zag om met haar seksuele betrekkingen te hebben, versterkt de vaststelling dat er sprake is van een ernstig misdrijf.

Ook in het Belgisch strafrecht wordt verkrachting als een ernstig misdrijf aanzien. Verkrachting, gedefinieerd als “elke gestelde daad die bestaat of mede bestaat uit een seksuele penetratie van welke aard en met welk middel ook, gepleegd op een persoon of met behulp van een persoon die daar niet in toestemt” wordt bestraft met een gevangenisstraf van 10 tot 15 jaar (art. 417/11 SWB). Indien de verkrachting gepleegd wordt ten nadele van een minderjarige die geen volle zestien jaar oud is, wordt deze bestraft met een gevangenisstraf van twintig tot dertig jaar (art.417/16 SWB); ten nadele van een minderjarige boven de volle leeftijd van 16 jaar met een gevangenisstraf van vijftien tot twintig jaar (ar.417/17 SWB). Ook andere niet-consensuele seksuele handelingen, al dan niet ten nadele van minderjarigen worden bestraft met zware gevangenisstraffen (art. 417/7 e.v. SWB). Zij volledigheidshalve nog opgemerkt dat volgens art.10ter van de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering bepaalde seksuele misdrijven die in het buitenland gepleegd werden, vervolgd kunnen worden in België, ongeacht de nationaliteit van de dader. Deze wettelijke bepalingen en de zware straffen wijzen er opnieuw op dat de Belgische wetgever verkrachting of andere niet-consensuele seksuele handelingen, zeker indien zij gepleegd worden jegens minderjarigen, als een ernstig misdrijf beschouwt.

Gelet op het voorgaande kan niet anders dan worden geconcludeerd dat uw seksuele handelingen in het kader van het huwelijk met [K. A.-J.] dienen te worden beschouwd als een ernstig misdrijf in de zin van artikel 1F van de Vluchtelingenconventie.

De door u gepleegde ernstige misdrijven hebben een niet-politiek karakter en vonden bovendien plaats buiten het land van toevlucht en vooraleer tot dit land als vluchteling werd toegelaten, waarmee is voldaan aan de vereisten zoals vastgelegd in art. 1F(b) van de Vluchtelingenconventie.

Het gedwongen religieuze huwelijk werd namelijk in Libanon afgesloten op 6 augustus 2015, waarna de herhaalde verkrachtingen aanvang namen. Uit uw verklaringen blijkt verder dat uw handelen geen politieke dimensie bevatten en louter waren ingegeven door uw wil om te huwen.

Ter volledigheid stipt het CGVS aan dat ook de richtsnoeren van UNHCR en EUAA omtrent de situatie in Syrië het geweld tegen vrouwen expliciet vermelden als potentieel uitsluitbare handelingen (zie landeninformatie, stukken 7 en 9).

Uit de elementen uit uw administratief dossier blijkt dat u als dader van het gedwongen huwelijk en de daaruit vloeiende verkrachtingen individuele verantwoordelijkheid treft.

Uit het voorgaande blijkt dat u doelbewust een huwelijk bent aangegaan met een zeer jong meisje en er niet kan worden aangenomen dat het in hoofde van [K. A.-J.] om een vrije keuze ging. Eveneens blijkt dat u er van op de hoogte was dat het afsluiten van dit huwelijk impliceerde dat u met [K. A.-J.] seksuele betrekkingen zou hebben, ook al was ze op dat moment nauwelijks 13 jaar oud en bevond ze zich in een zeer kwetsbare positie (supra). Er kan niet worden weerhouden dat [K. A.-J.] voor deze seksuele betrekkingen haar instemming heeft gegeven of zelfs maar kon geven. Bovendien vormde dit huwelijk een inbreuk op haar fundamentele rechten als kind en als vrouw en kan u als echtgenoot niet zijn ontgaan dat het huwelijk een grote impact had op niet enkel haar leven, cfr. het gegeven dat ze bij uw familie introk; de herhaalde zwangerschappen op een moment dat ze zowel fysiek als psychisch niet volgroeid was; en de rol als moeder en echtgenote die ze op bijzonder jonge leeftijd moest vervullen; en de andere schadelijke gevolgen van een gedwongen huwelijk als minderjarige dewelke in de landeninformatie worden vermeld. Deze omstandigheden, en de negatieve implicaties voor [K. A.-J.], zijn dermate manifest

dat er niet anders kan worden besloten dan dat u, toen al volwassen, zich hiervan bewust was/had moeten zijn voorafgaand aan het huwelijk maar desondanks uit vrije wil het huwelijk aanging en seksuele betrekkingen aanknoopte.

Dat u zich (actueel) terdege bewust bent van de impact van het huwelijk op [K. A.-J.] blijkt ook uit uw verklaringen. Zo stelt u dat een huwelijk voor haar een grote aanpassing was en dat het enkele maanden heeft geduurd voor ze zich had aangepast aan een leven van een getrouwd persoon (CGVS II, p. 9). Het is volgens u niet correct en logisch om op zo'n jonge leeftijd te huwen. U geeft het voorbeeld van uw broer F. die getrouwd is met uw nicht K., die op het moment van het huwelijk 14 jaar oud was. U stelt dat het zonde is om op deze leeftijd te huwen. Dat meisjes huwen op 15- of 16-jarige leeftijd vindt u dan weer wel normaal (CGVS I, p. 15). Over de oprechtheid van deze verklaringen kunnen wel de nodige vraagtekens gevraagd, daar u in de loop van de twee gehoren wisselende verklaringen aflegt. Zo verklaart u tijdens het tweede gehoor, in tegenstelling tot uw initiële verklaringen tijdens het eerste gehoor (infra) dat de leeftijd van het meisje geen rol speelt, zolang ze maar seksueel rijp is (CGVS II, p. 9). Iets later verklaart u dat de ideale huwelijksleeftijd voor een meisje twintig jaar oud is. U baseert dit antwoord op uw ervaringen in het kader van de Belgische asielprocedure: u vreest immers dat u in België geen "papieren" zult krijgen vanwege uw huwelijk (CGVS II, p. 10). Later tijdens het tweede gehoor wijzigt u opnieuw uw verklaringen en stelt u dat u het wel gepast vindt dat een meisje vanaf haar veertiende trouwt (CGVS II, p. 11). Ongeacht de vraagtekens die bij deze verklaringen geplaatst kunnen worden, er zijn namelijk indicaties dat u voornamelijk sociaal wenselijk tracht te antwoorden, doet dit op geen enkele wijze afbreuk aan de conclusie hierboven dat geenszins aangenomen kan worden dat de omstandigheden en negatieve consequenties van het huwelijk u niet gekend waren / hadden moeten zijn op het moment dat u het huwelijk initieerde.

U brengt geen afdoende verschoningsgronden aan die u alsnog kunnen vrijpleiten van uw individuele verantwoordelijkheid.

Vooreerst wijst u herhaaldelijk op het gegeven dat u de leeftijd van [K. A.-J.] niet wist toen u met haar in het huwelijk trad.

Het is echter niet geloofwaardig dat u haar leeftijd op het moment van het religieuze huwelijk niet zou hebben geweten. U verklaart namelijk dat uw moeder en tante waren langsgegaan bij de familie van K., met de boodschap dat u van plan was om te trouwen en met de vraag of u mocht langskomen. Uw moeder en tante kregen hierop een positief antwoord en twee à drie dagen later bent u samen met uw broer en uw ouders op bezoek gegaan bij [K. A.-J.] en haar familie. Er werden toen vragen gesteld over de familie van [K. A.-J.] in het algemeen, het werk van haar vader en broers. Het is bijzonder bevreemdend dat de leeftijd van [K. A.-J.] toen niet ter sprake is gekomen. U stelt dat het niet gepast was om toen vragen te stellen over het meisje zelf, maar dit is merkwaardig, temeer u uitdrukkelijk stelt dat u gemerkt had dat er een groot verschil in leeftijd was en u verklaart – hoewel het een poging kan zijn sociaal wenselijk te antwoorden – dat u niet met haar was getrouwd indien u haar werkelijke leeftijd had gekend. Dat daarna bij de onderhandelingen over het huwelijk in het bijzijn van de imam en de mannen van beide families evenmin over haar leeftijd werd gesproken is eveneens weinig aannemelijk. Indien jullie hadden vastgesteld dat er een groot leeftijdsverschil was, dat [K. A.-J.] zeer jong leek, en een te jonge leeftijd een beletsel had kunnen vormen voor het huwelijk, mag redelijkerwijs worden geacht dat dit bij de huwelijksonderhandelingen ter sprake was gekomen (CGVS I, p. 13 & CGVS II, pp. 2-4).

Evenmin zijn uw verklaringen over hoe u de leeftijd van [K. A.-J.] te weten geloofwaardig. U verklaart dat u de leeftijd van [K. A.-J.] pas te weten bent gekomen nadat u haar identiteitsdocument, met name haar individueel uittreksel, van haar ouders had gekregen, een maand nadat de shaykh het religieuze huwelijk had voltrokken, met andere woorden een maand nadat ze bij u was ingetrokken en een maand nadat u het huwelijk had geconsumeerd. Dat zij haar identiteitsdocument niet onmiddellijk heeft meegenomen toen zij bij u introk, kan echter niet overtuigen. U stelt dat [K. A.-J.] vanaf het religieuze huwelijk officieel uw echtgenote was en dat zij toen bij u en uw familie komen wonen is. Logischerwijze kan er dan ook van worden uitgegaan dat zij op dat moment haar identiteitsdocument zou hebben meegenomen. Dat u haar document pas een maand na het huwelijk bij haar ouders bent gaan halen omdat het Libanese leger toen de kampen binnenviel, en dat bij deze invallen identiteitsdocumenten dienen te worden getoond, kan dan ook niet overtuigen, temeer er logischerwijze van kan worden uitgegaan dat een burger op elk moment aan de bevoegde autoriteiten zijn/haar identiteit moet kunnen bewijzen en dat er ook van kan worden uitgegaan dat het Libanese leger al langer identiteitscontroles bij vluchtelingen deed. Dat uw echtgenote haar identiteitsstuk niet zou hebben meegenomen toen zij bij u introk omdat "zij geen verstand heeft van zulke zaken" en het "mannenzaken" zijn, is niet aannemelijk in de door u beschreven context (CGVS I, pp. 13-14 & CGVS

Aangezien het niet geloofwaardig is dat u de werkelijke leeftijd van [K. A.-J.] niet zou hebben gekend, kan enkel worden vastgesteld dat haar leeftijd u niet heeft belet om met haar te huwen en het huwelijk te consumeren.

Verder wijst u herhaaldelijk op culturele gebruiken waarbij men wordt verondersteld te huwen en waarbij huwelijken op 14- of 15-jarige leeftijd volgens u niet ongebruikelijk zijn (CGVS I, p. & CGVS II, p. 11). Deze verwijzing naar socio-culturele omstandigheden kan in uw geval niet worden weerhouden als verschoningsgrond. Er kan weliswaar worden aangenomen dat u zich als 21-jarige volwassen man klaar achtte voor een huwelijk en evengoed kan worden aangenomen dat dit binnen uw gemeenschap zou betekenen dat uw huwelijk in meer of mindere mate een gearrangeerd karakter zou hebben waarbij uw familie met de familie van uw uitgekozen partner zou bemiddelen. Echter haalt u geen elementen aan waaruit blijkt dat u vanuit uw familie of gemeenschap onder een dusdanige dwang stond dat uw eigen fysieke of psychische integriteit dusdanig in het gedrang kwam en dat u niet anders kon dan terstond een huwelijk af te sluiten, laat staan een huwelijk af te sluiten met een meisje van dertien jaar oud. Integendeel, uit uw verklaringen blijkt dat u zelf aan uw familie en omgeving uw wens om te huwen kenbaar hebt gemaakt en daarbij uw partner van voorkeur heeft aangewezen. Omdat andere jongemannen van uw leeftijd al getrouwd waren, wou ook u in het huwelijksbootje treden (CGVS I, p. 13 & CGVS II, p. 2). U ervoer met andere woorden geen enkele druk om te huwen, laat staan dat er enige druk op u rustte om specifiek met [K. A.-J.] te huwen (supra). Bovendien kan niet worden aangenomen dat u en [K. A.-J.] een liefdesrelatie hadden. Daarentegen blijkt uit uw verklaringen dat er behalve de vrouw uit uw geboortedorp die getrouwd is met de broer van K., geen enkele concrete band tussen jullie beiden bestond. Getuige daarvan de vaststelling dat jullie pas voor het eerst met elkaar praatten op het moment dat zij had gezegd aan de imam dat zij instemde met een huwelijk (CGVS II, p. 6).

Gezien deze vaststellingen stond niets u dus in de weg een partner te kiezen dewelke niet minderjarig, of althans minder jong was, dan het kind dat u uitkoos. De keuze voor een zeer jonge huwelijkspartner waarvan u wist dat u seksuele betrekkingen met haar zou hebben, is dus geheel uw eigen verantwoordelijkheid.

Waar u stelt dat het niet ongewoon is dat Syrische meisjes op 14-jarige leeftijd huwen dient opgemerkt te worden dat deze stelling heel sterk genuanceerd dient te worden. Uit de landeninformatie blijkt namelijk dat kindhuwelijken, zijnde huwelijken waarbij minstens één van de partners jonger dan 18 jaar is, steeds hebben bestaan in Syrië maar ook voor het conflict geenszins de norm waren. Bovendien blijken huwelijken met meisjes van 13 à 14 jaar, ondanks de sterke toename van kindhuwelijken op steeds jongere leeftijd als gevolg van het conflict, steeds veeleer uitzonderingen te zijn geweest dewelke geenszins op een algehele maatschappelijke goedkeuring konden rekenen. Ook in het kader van het conflict, en hoewel er verschillende redenen zijn die aanleiding geven tot een significante stijging van dergelijke huwelijken, blijken ze nog steeds op afkeuring te stuiten binnen de Syrische gemeenschap (zie Landeninformatie, stukken 4 en 5). Er kan bovendien worden aangenomen dat u op het moment van het huwelijk voldoende maturiteit was (infra) om in te zien dat een huwelijk met een dertienjarige allermindst courant was en zeker geen alomtegenwoordige praktijk vormde. Dat uw familie zich kennelijk bereid toonde om te onderhandelen over een huwelijk met een meisje van 13 jaar oud neemt evenmin weg dat u als volwassen man kan worden geacht zich bewust te zijn geweest van het veeleer uitzonderlijk karakter van een dergelijk huwelijk.

Ter volledigheid wijst het CGVS op de ruime consensus op internationaal vlak (supra) om dergelijke huwelijken af te keuren omwille van de bijzonder kwalijke gevolgen die deze met zich meebrengen voor het kind. Dient hierbij te worden benadrukt dat de Belgische wetgever expliciet stelt dat cultuur geen beletsel mag zijn voor de algemene geldingskracht van het beginsel van de vrije huwelijkstoestemming (supra). Het CGVS is van oordeel dat daders of initiators van kindhuwelijken zich geenszins zonder meer op culturele of maatschappelijke gewoontes kunnen beroepen om hun individuele verantwoordelijkheid van zich af te schuiven. Het CGVS dient rekening te houden met alle elementen en feiten eigen aan de zaak. Zoals hoger reeds werd aangehaald kan in casu niet anders dan besloten worden dat de omstandigheden van het huwelijk én de negatieve implicaties ervan voor de bruid – wier zeer jonge leeftijd op dat moment, 13 jaar, en omstandigheden waarin zij zich geplaatst zag (supra) niet genoeg benadrukt kunnen worden – u onmogelijk ontgaan kunnen zijn. Desondanks initieerde u dit huwelijk, ging u het zonder dwang aan, en consumeerde u het zonder scrupules.

U wijst er vervolgens op dat u momenteel inziet dat huwen met een dertienjarige niet correct is. Doch dienen uw verklaringen hierover genuanceerd te worden. U verklaart dat u een fout hebt gemaakt, doch dienst vastgesteld dat u zichzelf over de geschikte leeftijd van een bruid tegenspreekt. U verklaart wisselend dat de leeftijd van het meisje volgens uw tradities geen rol speelt, zolang het meisje maar seksueel rijp is, dan weer dat huwen met een dertienjarige uit den boze is maar u het wel normaal vindt dat meisjes huwen op 15- of 16jarige leeftijd, of dat de ideale leeftijd voor een meisje om te huwen twintig jaar oud is, of dat het gepast is dat een meisje vanaf haar veertiende trouwt. Dergelijke wisselende verklaringen voeden dan ook het vermoeden dat u veeleer sociaal wenselijk tracht te antwoorden, in een poging uw handelen te vergoelijken (CGVS I, p. 15 & CGVS II, p. 9-11, 14 en 17).

Tot slot blijkt uit uw verklaringen dat jullie tot op heden een koppel vormen (CGVS II, p. 16).

Allereerst moet worden opgemerkt dat [K. A.-J.] als gevolg van het huwelijk op zeer jonge leeftijd werd weggehaald bij haar naaste familie en op zeer jonge leeftijd echtgenote en moeder werd. Zij woont actueel bij uw ouders. Bijgevolg kan redelijkerwijs worden aangenomen dat zij in zeer sterke mate afhankelijk van u is/was. Dit is één van de blijvende gevolgen van het kindhuwelijk dat u met haar afsloot.

Los daarvan, en nog gesteld dat jullie momenteel effectief een stabiele huwelijkssituatie zouden hebben, blijkt dat het kindhuwelijk dat u afsloot en de seksuele handelingen die u in het kader van dit huwelijk had met een minderjarige, als ernstige misdrijven moeten worden beschouwd waarbij u individuele verantwoordelijkheid treft. Dat het huwelijk tot op heden niet ontbonden is vormt geen element die afdoende tegenwicht kan bieden aan het geheel van alle andere bevindingen, hogerop besproken, waaruit terdege de ernst van de gepleegde feiten blijkt, en kan het evenmin uw individuele verantwoordelijkheid opheffen. Wanneer de ernst van het misdrijf vaststaat en de individuele verantwoordelijkheid van een verzoeker is vastgesteld, wat hier het geval is, kan de toepassing van een uitsluitingsclausule niet meer worden onderworpen aan een bijkomende voorwaarde, met name de beoordeling van de huidige relatiestatus in dit concrete geval. Dient hierbij ter volledigheid worden aangemerkt dat de toepassing van een uitsluitingsclausule evenmin een inmenging betekent in uw familielevens.

Aldus slaagt u er niet in verschoningsgronden in te roepen die u zouden ontheffen van uw individuele verantwoordelijkheid.

Gelet op het geheel van de bovenstaande vaststellingen, dient te worden besloten dat u zich schuldig hebt gemaakt aan handelingen die gekwalificeerd dienen te worden als ernstige niet-politieke misdrijven in de zin van artikel 1, par. F, lid b van de Vluchtelingenconventie, waardoor u dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Om bovenvermelde redenen en op basis van artikel 55/4 §1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet dient u tevens te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

De door u voorgelegde documenten (uw identiteitskaart en de kopie van uw huwelijksakte) veranderen niets aan bovenstaande appreciatie, daar deze hoogstens uw identiteit, herkomst en huwelijk zouden kunnen staven, hetgeen door het CGVS niet wordt betwist. De opmerkingen die uw advocaat na het eerste onderhoud overmaakt betreffende de naam en het geboortedorp van uw echtgenote werden in rekening gebracht.

Wanneer de commissaris-generaal een verzoeker om internationale bescherming uitsluit van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet een advies uitbrengen over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het CGVS is van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar Syrië.

C. Conclusie

Steunend op de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus en uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.”

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker een schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 55/2 en 55/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 juni 1950 (hierna: het EVRM).

Verzoeker betoogt in essentie dat zijn huwelijk met K. A.-J. geen gedwongen huwelijk doch wel een gearrangeerd huwelijk betreft. Hij erkent dat hij niets wist over zijn toekomstige echtgenote vooraleer hij haar ontmoette, maar stelt dat zij ingestemd heeft met het huwelijk. Haar instemming blijkt volgens hem uit verschillende schriftelijke getuigenissen gevoegd bij het verzoekschrift. Hij licht nog toe dat hij een affectieve band heeft met zijn partner, dat ze samen een gezinsleven hebben opgebouwd en dat hijzelf geen criminele intenties had. Volgens hem kadert hun huwelijk binnen de culturele tradities van zijn land en doet de leeftijd van het meisje er niet toe zolang zij geslachtsrijp is. Hij wijst er in dit verband op dat in de bestreden beslissing erkend wordt dat het aantal kindhuwelijken is toegenomen en dat de leeftijd van de bruiden alsmaar afneemt. Hij benadrukt nog dat hij niet wist dat trouwen met een jong meisje als een misdrijf kan worden beschouwd en dat hij geen enkele reden had om het huwelijk af te wijzen nu hij zijn vrouw aardig vond en dit wederzijds was.

3. Nieuwe stukken

3.1. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker de volgende nieuwe stukken:

- Familiegetuigenissen met vertalingen;
- Arrest met nummer 253 809 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 30 april 2021.

3.2. Op 25 september 2023 legt verzoeker een aanvullende nota neer op grond van artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarbij de volgende nieuwe stukken worden gevoegd:

- *Certificat d'identité* van 25 juli 2023;
- *Décision numéro 3003/I* van 20 september 2021.

4. Beoordeling

4.1. Juridisch kader

De bestreden beslissing werd genomen op grond van de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, F (b) van het Vluchtelingenverdrag. Verzoeker wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van het bestaan van ernstige redenen om te veronderstellen dat hij een ernstig niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht alvorens tot dit land te zijn toegelaten als vluchteling.

Overeenkomstig artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, F (b) van het Vluchtelingenverdrag wordt een vreemdeling uitgesloten wanneer hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten.

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

Artikel 1, F (b) van het Vluchtelingenverdrag bepaalt dat de bepalingen van dit verdrag niet van toepassing zijn op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten.

Artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 12, lid 2, sub b) van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de Kwalificatierichtlijn).

Artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd. Dit artikel vormt de omzetting van artikel 17, lid 1, sub b) van de Kwalificatierichtlijn.

In de artikelen 55/2 en 55/4, § 4 van de Vreemdelingenwet wordt voorgeschreven dat de verwerende partij in geval van uitsluiting een advies moet verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bestaat bijgevolg uit twee onderdelen.

Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing, dat het voorwerp uitmaakt van onderhavig arrest, heeft betrekking op de uitsluiting van een internationale beschermingsstatus. Het doel van de gronden voor uitsluiting van zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus is erin gelegen om personen die de aan de internationale beschermingsstatus verbonden bescherming onwaardig worden bevonden van die status uit te sluiten, en om de geloofwaardigheid van het gemeenschappelijk Europees asieltelsel te handhaven, welk stelsel op elkaar afgestemde regels inzake de toekenning en de inhoud van de vluchtelingenstatus omvat alsmede maatregelen inzake subsidiaire vormen van bescherming die

eenieder die een dergelijke bescherming behoeft een passende status verleent (HvJ 13 september 2018, nr. C-369/17, *Shajin Ahmed t. Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal*, pt. 51).

De artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet moeten, als uitzonderingsbepalingen, restrictief worden geïnterpreteerd en kunnen slechts in uitzonderlijke situaties worden toegepast. Gelet op het uitzonderlijk karakter van deze uitsluitingsbepalingen en het algemeen rechtsbeginsel dat wie zich op een feit wenst te beroepen, er het bewijs van dient te leveren, rust de bewijslast uitsluitend op de verwerende partij. Om toepassing te kunnen maken van de uitsluitingsgronden voorzien in de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet is voorts niet vereist dat een verzoeker strafrechtelijk werd veroordeeld. Evenmin is vereist dat aan de strafrechtelijke bewijsstandaard, i.e. “boven elke redelijke twijfel verheven”, wordt voldaan. De bewijsstandaard die in asielzaken wordt gehanteerd vereist niettemin dat er “ernstige redenen zijn om aan te nemen” dat de verzoeker individueel verantwoordelijk is voor misdrijven of daden bedoeld in artikel 1, F van het Vluchtelingenverdrag alsook dat er “ernstige redenen” aanwezig zijn om tot dezelfde conclusie te komen op basis van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet (HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, *B. en D. v. Duitsland*, par. 95; EASO *Judicial Analysis: Exclusion - Articles 12 and 17 Qualification Directive*, tweede editie (2020), p. 55-57). De verwerende partij moet in dit kader dus voldoende duidelijke, betrouwbare en geloofwaardige bewijselementen overleggen (UNHCR, “*Guidelines on international Protection: Application on the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees*”, 2003, § 35).

Nu er geen gemeenschappelijke definitie van de term “misdrijf” en evenmin een gemeenschappelijke classificatie van strafbare feiten op internationaal of Europees niveau voorhanden is, stelt zich vooreerst de vraag wanneer er sprake is van een “ernstig misdrijf” in de zin van de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet.

Het begrip “misdrijf” verschilt per nationaal rechtsstelsel, waarbij sommige stelsels elke handeling die volgens het nationale strafrecht strafbaar is, kwalificeren als een ‘misdrijf’, terwijl andere een onderscheid maken tussen misdrijven en een of meer verschillende soorten strafbare feiten, ingedeeld naar ernst. Bij de beoordeling van een mogelijke uitsluiting vanwege het plegen van een ernstig (niet-politiek) misdrijf, moet worden gekeken naar het strafrecht van het asieland, waarbij in gedachten gehouden moet worden dat internationale normen de reikwijdte van deze uitsluitingsgrond bepalen. Een persoon kan enkel van internationale bescherming uitgesloten worden voor een gedraging die strafbaar is volgens het strafrecht van het land van asiel, *in casu* België.

De *in casu* door de verwerende partij weerhouden uitsluitbare handelingen betreffen enerzijds het gedwongen huwelijk en anderzijds de verkrachting, die in België strafbaar worden gesteld in respectievelijk artikel 391*sexies* en artikel 417/11 van het Strafwetboek. De omstandigheid dat deze gedragingen in het land van herkomst van de verzoeker om internationale bescherming, *in casu* Syrië, niet strafbaar zouden zijn, sluit de toepassing van uitsluiting niet uit (EASO, *Practical Guide on Exclusion for Serious (Non-Political) Crimes*, december 2021, p. 12-13).

Het loutere feit dat voormelde gedragingen strafbaar zijn in België is een noodzakelijke doch geen voldoende voorwaarde om ze te kunnen beschouwen als uitsluitbare handelingen in de zin van de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet. Hoewel nationale strafrechtelijke concepten nuttig kunnen zijn bij de toepassing van uitsluitingsbepalingen, met name om te begrijpen welke elementen een strafbaar feit tot een “ernstig misdrijf” kunnen maken, verschilt het strafrecht immers fundamenteel van het asielrecht. Hoewel ze bepaalde parallellen vertonen en elkaar soms kunnen kruisen, zijn het twee afzonderlijke rechtsgebieden: ze hebben verschillende doelstellingen en een verschillende rechtsgrondslag (EASO, *Practical Guide on Exclusion for Serious (Non-Political) Crimes*, december 2021, hoofdstuk II, afdeling C en bijlage B), wat ook blijkt uit het *supra* aangestipte verschil in de bewijsstandaard.

Het “ernstig (niet-politiek) misdrijf” bedoeld in de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet dient aldus als een begrip ‘*sui generis*’ te worden beschouwd. Daar het niet verder gedefinieerd wordt noch in het Vluchtelingenverdrag noch in de Vreemdelingenwet, dringt een richtlijnconforme uitlegging zich op, waarbij ook rekening gehouden moet worden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) reeds aan bepalingen van het betrokken Unierecht heeft gegeven (zie onder meer HvJ 19 januari 2010, C-555/07, *Kücükdeveci*, punt 48).

In dit opzicht oordeelde het Hof van Justitie, na de afwezigheid van een definitie van het begrip “ernstig misdrijf” te hebben vastgesteld, als volgt: “*de uniforme toepassing van het Unierecht en het*

gelijkheidsbeginsel vereisen dat de bewoordingen van een Unierechtelijke bepaling die voor haar betekenis en reikwijdte niet uitdrukkelijk naar het recht van de lidstaten verwijst, normaliter in de gehele Unie autonoom en uniform worden uitgelegd, waarbij met name rekening moet worden gehouden met de context van die bepaling en met het doel van de regeling waarvan zij deel uitmaakt” (HvJ 13 september 2018, nr. C-369/17, *Shajin Ahmed t. Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal*, pt. 36) (hierna: het arrest *Ahmed*). Hoewel dit arrest betrekking heeft op de subsidiaire beschermingsstatus kunnen de pertinente overwegingen ervan *mutatis mutandis* ook gelden voor de vluchtelingenstatus.

In het arrest *Ahmed* heeft het Hof van Justitie aanwijzingen gegeven om de ernst van een misdrijf te bepalen en heeft het geoordeeld dat “*de straf die volgens het strafrecht van de betrokken lidstaat op een misdrijf is gesteld, weliswaar bijzonder belangrijk is bij de beoordeling of er sprake is van een ernstig misdrijf, op grond waarvan er krachtens artikel 17, lid 1, onder b), van richtlijn 2011/95 kan worden overgegaan tot uitsluiting van de subsidiaire-beschermingsstatus, maar dat de bevoegde autoriteit van de betrokken lidstaat slechts gebruik kan maken van de in die bepaling genoemde uitsluitingsgrond na met betrekking tot de individuele persoon de haar ter kennis gebrachte specifieke feiten te hebben onderzocht om uit te maken of er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de daden van de betrokkene, (...), onder de desbetreffende uitsluitingsgrond vallen.*” (HvJ, C-369/17, pt. 55).

Het Hof van Justitie verwijst vervolgens naar het EASO-rapport van januari 2016 getiteld “*Exclusion: Articles 12 and 17 Qualification Directive (2011/95/EU) – A Judicial Analysis*”, dat de aanbeveling bevat “*dat de ernst van het misdrijf op grond waarvan een persoon kan worden uitgesloten van subsidiaire bescherming, wordt beoordeeld aan de hand van meerdere criteria, waaronder de aard van het gepleegde feit, de schade die is teweeggebracht, de gevolgde strafprocedure, de aard van de straf en het rekening houden met de vraag of de meeste rechterlijke instanties het gepleegde feit ook aanmerken als een ernstig misdrijf. (...)*” (HvJ, C-369/17, pt. 56).

In navolging van het Hof van Justitie doet het UNHCR gelijkaardige aanbevelingen (zie UNHCR *Guidelines on International Protection No. 5: Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees* (HCR/GIP/03/05), 4 september 2003, par. 14; UNHCR *handboek met betrekking tot procedures en criteria voor de bepaling van de vluchtelingenstatus in de zin van het Verdrag van 1951 en het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 1967*, 1992, punten 155-157). Naar dit handboek wordt ook verwezen in de memorie van toelichting bij het ontwerp dat heeft geleid tot het invoegen van artikel 55/2 in de Vreemdelingenwet (*Parl. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51-2478/001, 109).

Uit voorgaande blijkt dat het begrip “ernstig niet-politiek misdrijf” een autonoom karakter heeft waardoor rekening wordt gehouden met de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie om de verdere invulling van de verschillende criteria, zoals *infra* besproken, te bepalen. Daar is gebleken dat het “ernstig niet-politiek misdrijf” een autonoom karakter heeft, komt het de Raad toe om, rekening houdend met de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, de contouren ervan vast te stellen.

4.2. De criteria om de ernst van het misdrijf te beoordelen

Rekening houdend met hetgeen het Hof van Justitie in arrest *Ahmed* heeft overwogen, kunnen de volgende niet-exhaustieve criteria worden gebruikt bij de beoordeling van de ernst van een misdrijf: de aard van de daad, de werkelijke schade, de toegepaste (straf)procedure om het misdrijf te vervolgen en te berechten, (de aard van) de voorziene straf en de vraag of de meeste rechtssystemen het gepleegde feit ook aanmerken als een ernstig misdrijf. Bovendien moet ook rekening worden gehouden met de specifieke feiten van de betrokken zaak.

De beoordeling van de ernst van een misdrijf vereist aldus een volledig onderzoek van de specifieke omstandigheden van het concrete geval. Een onderzoek op individuele basis dringt zich op teneinde een automatische toepassing van de uitsluitingsgronden te vermijden (HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, *B. en D.*, pt 91 en 93).

Specifieke feiten kunnen betrekking hebben op (i) factoren die behoren tot de daad zelf, zoals de winstgevendheid van het misdrijf; (ii) factoren die betrekking hebben op de verzoeker zelf, zoals de officiële hoedanigheid waarin die het misdrijf gepleegd heeft, en (iii) factoren die betrekking hebben op de slachtoffers, zoals hun kwetsbaarheid (EASO *Practical Guide on Exclusion for Serious (Non-Political) Crimes*, december 2021, p. 17-18).

4.2.1. De veroordeling en/of strafbaarstelling van het gepleegde feit in verschillende rechtssystemen en de voorziene straf

Zoals aangestipt onder punt 4.1 is het voor de kwalificatie als “ernstig misdrijf” niet vereist dat het straffbare feit een misdrijf uitmaakt in zowel het land van herkomst als in het land van toevlucht. Het hoeft evenwel geen betoog dat het gegeven dat meerdere rechtssystemen op verschillende niveaus (nationaal, supranationaal en internationaal) de handeling in kwestie veroordelen of als een (ernstig) misdrijf beschouwen een belangrijke indicatie inhoudt voor de ernst ervan, naast de aard en zwaarte van de straf die daarop desgevallend in de betrokken rechtssystemen wordt gesteld.

In de bestreden beslissing worden de door verzoeker gepleegde handelingen gekwalificeerd als respectievelijk een gedwongen kindhuwelijk en verkrachting.

4.2.1.1. De vrije en volledige toestemming van beide echtgenoten wordt in vrijwel alle internationale en regionale verdragen over huwelijksaangelegenheden vermeld. Het Verdrag inzake de uitbanning van alle vormen van discriminatie van vrouwen van 1979 spreekt zich het duidelijkst en het krachtigst uit over dit onderwerp en bepaalt expliciet dat vrouwen dezelfde rechten hebben als mannen om vrij een echtgenoot te kiezen en alleen met hun vrije en volledige toestemming een huwelijk aan te gaan (AD, ‘Landeninformatie’, Bénédicte Fonteneau en Huib Huyse, *“Gedwongen kindhuwelijken: een blinde vlek in de Belgische ontwikkelingssamenwerking? Gedwongen kindhuwelijken bestrijden uit een Belgisch donorperspectief”*, p. 12).

Binnen de Belgische rechtsorde worden gedwongen huwelijken strafbaar gesteld door artikel 391 *sexies* van het Strafwetboek, dat luidt als volgt:

“Hij die iemand door geweld of bedreiging dwingt een huwelijk aan te gaan, wordt gestraft met gevangenisstraf [van drie maanden tot vijf jaar en met geldboete van tweehonderdvijftig euro tot vijfduizend euro].

De poging wordt gestraft met gevangenisstraf [van twee maanden tot drie jaar en met geldboete van honderdvijftig euro tot tweeduizend vijfhonderd euro.”

In de voorbereidende werken van artikel 391 *sexies* van het Strafwetboek wijst de federale wetgever er onder andere op dat het gedwongen huwelijk een in verschillende internationale normen verboden schending van de rechten van de mens betreft, herhaalt hij meermaals dat er bij een gedwongen huwelijk sprake is van een ernstige schending van de rechten van de mens, geeft hij aan dat cultuur geen beletsel mag zijn voor de algemene geldingskracht van het beginsel van de vrije huwelijkstoestemming, overweegt hij dat de strafbaarstelling van het gedwongen huwelijk strekt tot bescherming van het recht van het slachtoffer uit vrije wil een huwelijk aan te gaan en tot bescherming van zijn vrijheid, waardigheid en fysieke integriteit en stelt hij dat uit de voorgestelde *strafmaat “duidelijk blijkt dat het plegen van dit feit een ernstig misdrijf is”* (Parl.St. Kamer, 2006-2007, 51 2767/001, p. 6, 7, 9, 10, 12, 14). De federale wetgever wijst er verder op dat de Parlementaire Vergadering van de Raad van Europa het Comité van Ministers verzocht heeft het gedwongen huwelijk grondig te onderzoeken en de lidstaten van de Raad van Europa aan te bevelen niet alleen op burgerlijk vlak maatregelen te nemen maar ook bepalingen aan te nemen op grond waarvan personen die bewust hebben deelgenomen aan een gedwongen huwelijk en die medeplichtig waren aan de organisatie ervan kunnen worden gestraft (Aanbeveling 1723 (2005), 5 oktober 2005) (*Ibid.*, p. 7).

Op Europees niveau is in meerdere rechtsinstrumenten bij herhaling gewezen op het fundamentele belang van de strijd tegen kindhuwelijken en gedwongen huwelijken. Het Verdrag van de Raad van Europa inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld, dat op 11 mei 2011 is gesloten te Istanbul (hierna: het Verdrag van Istanbul) merkt gedwongen huwelijken als een vorm van geweld tegen vrouwen aan en verlangt van de verdragsluitende partijen dat zij de nodige wetgevende of andere maatregelen nemen om te waarborgen dat opzettelijke gedragingen om een volwassene of een kind tot het aangaan van een huwelijk te dwingen, strafbaar worden gesteld. In artikel 37 van het Verdrag van Istanbul wordt met betrekking tot gedwongen huwelijken uitdrukkelijk gesteld wat volgt: *“De partijen nemen de wetgevende of andere maatregelen die nodig zijn om te waarborgen dat opzettelijke gedragingen om een volwassene of een kind tot het aangaan van een huwelijk te dwingen, strafbaar worden gesteld.”* Op 13 juni 2017 werd het Verdrag van Istanbul ondertekend door de Europese Unie en werd namens haar goedgekeurd bij besluit (EU) 2023/1076 van de Raad van 1 juni 2023 (*PB* 2023, L 143 I, blz. 4), waarna het op 1 oktober 2023 in werking is getreden. In navolging hiervan heeft het Europees Parlement op 4 oktober 2017 de Resolutie over de uitbanning van kindhuwelijken (2017/2663(RSP)) (AD CGVS, Landeninformatie, stuk 6) aangenomen. Hierin wordt uitdrukkelijk

aangegeven dat het dwingen van een kind tot het aangaan van een huwelijk in strijd is met de rechten van het kind en aangemerkt moet worden als een vorm van geweld tegen vrouwen en meisjes, waarbij benadrukt wordt dat kindhuwelijken derhalve veroordeeld moeten worden. Het Europees Parlement verzoekt de lidstaten om samen te werken met de rechtshandhavinginstanties en het gerechtelijk apparaat in derde landen om deze landen te helpen wetgeving vast te stellen en te handhaven waarin het aangaan van een huwelijk op jonge leeftijd en het dwingen van personen tot het aangaan van een huwelijk wordt verboden. In deze resolutie wordt onder meer verwezen naar het Verdrag van Istanbul.

4.2.1.2. Artikel 417/11 van het Strafwetboek definieert verkrachting als volgt:

“Verkrachting is elke gestelde daad die bestaat of mede bestaat uit een seksuele penetratie van welke aard en met welk middel ook, gepleegd op een persoon of met behulp van een persoon die daar niet in toestemt. (...)”

Aldus dienen seksuele handelingen die gepaard gaan met penetratie en verricht worden met een persoon die daar niet in toestemt als verkrachting te worden gekwalificeerd.

Artikel 417/6 van het Strafwetboek bepaalt wat volgt:

“Beperkingen aan de mogelijkheid tot toestemming door de minderjarige

§ 1. Onder voorbehoud van paragraaf 2 wordt een minderjarige die de volle leeftijd van zestien jaar niet heeft bereikt, niet geacht uit vrije wil te kunnen toestemmen.

§ 2. Een minderjarige die de volle leeftijd van veertien jaar heeft bereikt, maar niet de volle leeftijd van zestien jaar, kan uit vrije wil toestemmen indien het leeftijdsverschil met de andere persoon niet meer dan drie jaar bedraagt.

Er is geen misdrijf tussen minderjarigen die de volle leeftijd van veertien jaar hebben bereikt en die met wederzijdse toestemming handelen wanneer het onderlinge leeftijdsverschil meer dan drie jaar bedraagt.(...)”

Blijkens bovenstaand artikel van het Strafwetboek wordt een persoon onder de volle leeftijd van veertien jaar in geen enkel geval geacht uit vrije wil te kunnen instemmen met seksuele betrekkingen. Een persoon boven de volle leeftijd van veertien jaar maar onder de volle leeftijd van zestien jaar wordt enkel geacht daarmee uit vrije wil te kunnen instemmen indien het leeftijdsverschil met de andere persoon niet meer dan drie jaar bedraagt. Aldus dienen seksuele betrekkingen met penetratie met iemand onder de volle leeftijd van veertien jaar, of met iemand boven de volle leeftijd van veertien jaar maar onder de volle leeftijd van zestien jaar indien het leeftijdsverschil met de andere persoon meer dan drie jaar bedraagt, per definitie als verkrachting te worden beschouwd.

Krachtens artikel 417/11, tweede zin van het Strafwetboek wordt verkrachting bestraft met een gevangenisstraf van tien tot vijftien jaar. Artikel 417/16 van het Strafwetboek bepaalt dat indien de verkrachting gepleegd wordt ten nadele van een minderjarige die geen volle zestien jaar oud is, deze bestraft wordt met een gevangenisstraf van twintig tot dertig jaar.

Voorgaande wettelijke bepalingen en de zware straffen waarin zij voorzien duiden erop dat de Belgische wetgever verkrachting, zeker indien gepleegd jegens minderjarigen, als een ernstig misdrijf beschouwt.

Ook op Europees niveau is door de staten die partij zijn bij het Verdrag van Istanbul overeengekomen dat zij alle nodige wetgevende of andere maatregelen nemen om te waarborgen dat seksueel geweld, met inbegrip van verkrachting, strafbaar wordt gesteld. Artikel 36 van het Verdrag van Istanbul luidt als volgt: *“1 De partijen nemen de wetgevende of andere maatregelen die nodig zijn om te waarborgen dat de volgende opzettelijke gedragingen strafbaar worden gesteld: a het zonder wederzijds goedvinden op seksuele wijze vaginaal, anaal of oraal met een lichaamsdeel of object binnendringen van het lichaam van een ander;(...)”*

In de preambule van het Verdrag van Istanbul wordt ten andere verwezen naar het Verdrag van de Raad van Europa inzake de bescherming van kinderen tegen seksuele uitbuiting en seksueel misbruik, dat op 25 oktober 2007 is gesloten te Lanzarote. België heeft dit verdrag geratificeerd op 8 maart 2013, waarna het voor België in werking is getreden op 1 juli 2013. In dit verdrag verbinden de verdragsluitende partijen zich er onder meer toe de nodige wetgevende of andere maatregelen te nemen om te waarborgen dat het aangaan van seksuele handelingen met een kind dat, volgens de relevante bepalingen van het nationale recht, nog niet de leeftijd van seksuele meerderjarigheid heeft bereikt, strafbaar wordt gesteld.

4.2.2. De aard van de gepleegde daad en de daadwerkelijk toegebrachte schade

De aard van de daad wijst op het type daad dat werd gepleegd, bijvoorbeeld of de daad gericht was op het veroorzaken van de dood of ernstig lichamelijk letsel aan een persoon en de mate van geweld die erbij betrokken was (bijvoorbeeld moord of verkrachting). Naast de duidelijke onderlinge afhankelijkheid tussen de aard van de gepleegde daad en de daadwerkelijk toegebrachte schade is er ook een onmiskenbaar oorzakelijk verband tussen de daden en de schade die daaruit voortvloeit en is er zowel sprake van directe als indirecte gevolgen die de gepleegde daden met zich teweeg brengen (EASO *Practical guide on Exclusion for Serious (Non-Political) Crimes*, december 2021, p. 15).

In casu stelt zich de vraag in welke mate de aard en de daadwerkelijk toegebrachte schade van de door verzoeker gestelde handelingen, door de verwerende partij gekwalificeerd als respectievelijk gedwongen kindhuwelijk en verkrachting, prominente criteria zijn bij de beoordeling van de ernst ervan.

4.2.2.1. Gedwongen kindhuwelijk

Om te kunnen beoordelen of het *in casu* afgesloten kindhuwelijk ook een gedwongen huwelijk betreft, dienen alle omstandigheden eigen aan het geval in rekening worden gebracht.

Artikel 146ter van het Burgerlijke Wetboek omschrijft een gedwongen huwelijk als volgt: *“Er is evenmin een huwelijk wanneer het wordt aangegaan zonder vrije toestemming van beide echtgenoten of de toestemming van minstens een van de echtgenoten werd gegeven onder geweld of bedreiging.”* Het gebrek aan vrije wil is te wijten aan de aanwezigheid van dwang, hetgeen de vorm kan aannemen van fysieke, psychologische, seksuele, financiële of emotionele druk. Er is aldus geen rechtsgeldig huwelijk ingeval hetzij het werd aangegaan zonder vrije toestemming van beide echtgenoten, hetzij de toestemming van minstens één van de echtgenoten gegeven werd onder geweld of bedreiging. Deze voorwaarden moeten niet tegelijkertijd vervuld zijn (P. Senaev, *De wet van 2 juni 2013 tot bestrijding van de schijnhuwelijken, de schijn-wettelijke samenwoningen en de gedwongen huwelijken en wettelijke samenwoningen*. Deel I. Civielrechtelijke aspecten).

Een gedwongen huwelijk mag niet worden verward met een gearrangeerd huwelijk, dat in principe wél een geldig huwelijk is daar het niet noodzakelijk wijst op het ontbreken van de (vrije) wil om een duurzame levensgemeenschap op te bouwen. Hoewel het huwelijk zelf georganiseerd wordt door de families of derden, blijven de toekomstige echtgenoten de keuze hebben om al dan niet te huwen (SEGERS, W., *Huwelijk*, TPR 2012, afl. 4, 1644-1692). Dergelijke huwelijken kunnen zeer nauw aansluiten bij een gedwongen huwelijk waar het “arrangeren” ervan gepaard gaat met een zekere mate van bedoelde of onbedoelde dwang, waaronder sociale of familiale verwachtingen, economische of strategische motieven ter behartiging van de familiale belangen.

In casu zijn er voldoende elementen voorhanden om te spreken van een gedwongen kindhuwelijk. Om tot deze vaststelling te komen wordt zowel rekening gehouden met verzoekers verklaringen zoals die onder meer blijken uit de notities van het persoonlijk onderhoud als met de algemene (landen)informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt.

De beschikbare landeninformatie beschrijft een gedwongen kindhuwelijk als een schending van fundamentele mensenrechten. Het betreft een vorm van gendergeweld en discriminatie die zich niet louter beperkt tot het psychologische effect van het niet mogen beslissen of, wanneer en met wie men trouwt. Het brengt ook met zich mee dat het meisje gevangen zit in een huwelijk met een oudere man en dient te leven als een echtgenote met alle bijhorende plichten terwijl ze nog een kind (of adolescent) is. Het gedwongen kindhuwelijk veroorzaakt zowel fysiek als psychisch leed. Meisjes in een gedwongen kindhuwelijk lopen een groot risico op huiselijk geweld. Het stigma dat op echtscheidingen rust en de schaamte die het met zich meebrengt zowel in hoofde van de desbetreffende meisjes alsook voor hun betrokken families, vormen een belangrijke reden die velen ertoe dwingt om in een gewelddadige relatie te blijven. In de landeninformatie wordt aangekaart dat families en individuen vaak niet overgaan tot het rapporteren van gevallen van suïcide waardoor het niet eenvoudig is om data te bekomen omtrent gevallen van huishoudelijk geweld en eventuele suïcide in hoofde van jonge meisjes die volgt uit een gedwongen kindhuwelijk. Gelet op de taken en verplichtingen die een huwelijk met zich meebrengt, wordt de toegang tot school voor de jonge meisjes in sterke mate beperkt. Een gebrek aan scholing kan op zijn beurt dan weer leiden tot genderongelijkheid, het onvermogen om een inkomen te verwerven en het gebrek aan financiële autonomie, maar verhoogt ook in sterke mate het risico op sociale isolatie. Een gedwongen kindhuwelijk heeft ook onbetwistbare schadelijke gevolgen voor de gezondheid van de meisjes. Zij riskeren immers op zeer jonge leeftijd een zwangerschap met niet ondenkbare complicaties. Omwille van hun jonge leeftijd is hun lichaam nog volop in ontwikkeling en vaak niet in staat een

zwangerschap te dragen, met miskramen tot gevolg. Voorts hebben jonge meisjes veelal geen kennis omtrent reproductieve gezondheid. Naast voormelde directe gevolgen van het gedwongen huwelijk, dient ook de nodige aandacht te worden besteed aan de gevolgen op lange termijn, zijnde het gebrek aan capaciteit tot zelfbescherming, beperkte kennis van hun rechten en mogelijkheden, de kans op uitbuiting en misbruik (AD CGVS, landeninformatie, EASO COI “*Syria Situation of women*”, februari 2020; World Vision, “*Stolen Future, War and Child Marriage in Northwest Syria*”; Terre des hommes, “*Understanding the social processes underpinning child marriage: The impact of protracted displacement in Lebanon on Syrian refugees*”; KULeuven & HIVA, Bénédicte Fonteneau en Huib Huyse, “*Gedwongen kindhuwelijken: een blinde vlek in de Belgische ontwikkelingssamenwerking? Gedwongen kindhuwelijken bestrijden uit een Belgisch donorperspectief*”).

In het Verdrag van Istanbul wordt gewezen op het structurele karakter van geweld tegen vrouwen, dat erkend wordt als op gender gebaseerd geweld. Ook wordt erkend dat geweld tegen vrouwen tot één van de cruciale sociale mechanismen behoort waarmee vrouwen ten opzichte van mannen in een ondergeschikte positie worden gedwongen. Het Verdrag van Istanbul bepaalt voorts met grote bezorgdheid dat vrouwen en meisjes vaak worden blootgesteld aan ernstige vormen van geweld, zoals huiselijk geweld, seksuele intimidatie, verkrachting, gedwongen huwelijk, misdrijven gepleegd in het kader van de zogenaamde “eer” en genitale verminking, die een ernstige schending van de mensenrechten van vrouwen en meisjes vormen en een belangrijk obstakel zijn voor de verwezenlijking van de gelijkheid van vrouwen en mannen. Ook erkent het Verdrag van Istanbul dat geweld tegen vrouwen een blijk is van historisch ongelijke machtsverhoudingen tussen vrouwen en mannen die hebben geleid tot de overheersing en discriminatie van vrouwen door mannen en de volledige ontplooiing van vrouwen in de weg hebben gestaan (Verdrag van Istanbul, preambule, alinea’s 10, 11 en 12).

Het Hof van Justitie oordeelde dat “*de bijzondere kwetsbaarheid van minderjarigen niet vermindert door het huwelijk. Integendeel, het huwelijk kan, zeker als het gaat om minderjarige meisjes, wijzen op blootstelling aan de ernstige vorm van geweld die kindhuwelijken en gedwongen huwelijken inhouden.*” (HvJ derde Kamer, zaak C-230/21, 17 november 2022, §45).

Verzoeker laat de schadelijke gevolgen onbesproken en werpt geen ander licht op voorgaande informatie.

Dat het gedwongen kindhuwelijk zowel indirecte als directe schadelijke gevolgen met zich meebrengt blijkt niet alleen uit verschillende gezaghebbende bronnen die zich in het rechtsplegingsdossier bevinden, uit het Verdrag van Istanbul en uit de rechtspraak van het Hof van Justitie, maar vindt ook weerslag in verzoekers verklaringen, zoals *infra* blijkt.

Verzoeker trad met K. A.-J. religieus in het huwelijk op 6 augustus 2015. Gelet op hun respectievelijke geboortedata, zoals die blijken uit de stukken aanwezig in het administratief dossier (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stukken 1 en 2), was verzoeker op dat moment bijna éénentwintig jaar oud, terwijl verzoekster slechts dertien jaar oud was.

Uit zijn verklaringen blijkt duidelijk dat K. A.-J. als dertien- of veertienjarige (zoals verzoeker voorhoudt in zijn aanvullende nota) niet voorbereid was op het leven van een getrouwde vrouw (NPO II, p. 10; “*Als man die buitenshuis werkte, als ik daarna terugkeerde naar huis, kreeg ik die aandacht niet; Ik kreeg niet dezelfde aandacht die mijn moeder en vader mij gaven.*”) Verzoeker erkent uitdrukkelijk dat het voor K. A.-J. een grote aanpassing was (NPO II, p. 10: “*na een paar maanden had ze het door dat ze getrouwd was en dat ze een man had en dat ze verantwoordelijkheden heeft en ze begon zich toen aan te passen aan de situatie*”). Voorts is verzoeker zich er ook van bewust dat het huwelijk een enorme verantwoordelijkheid deed ontstaan in hoofde van K. A.-J. als dertienjarig meisje (NPO II, p. 10: “*Volgens mijn traditie, als de man thuiskomt, moet hij een warme welkom krijgen bij de voordeur, eten en kleren moeten klaarstaan, badkamer moet ook in orde zijn. Ze maakte wel eten, andere dingen, maar andere dingen moest ik welk elke keer vragen, zoals de badkamer. Als de man thuiskomt moet hij naar de badkamer dus ja*”).

Verzoekers huwelijk met K. A.-J. wordt gekenmerkt door het zeer groot leeftijdsverschil van minstens zeven jaar. Ter terechtzitting licht verzoeker toe dat hij, voorafgaand aan zijn ontmoeting met K. A.-J. geen andere huwelijkskandidaten had ontmoet en K. A.-J. aldus het eerste meisje was met wie hij in het huwelijk wenste te treden. Dit ligt in lijn met zijn verklaringen afgelegd tijdens zijn persoonlijk onderhoud. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart hij dat hij zelf op zoek ging naar een bruid en dat hij graag wilde huwen omdat hij al éénentwintig jaar was en omdat zijn leeftijdsgenoten al getrouwd waren. Hij gaf expliciet aan dat het zijn eigen beslissing was om te trouwen (NPO I, p. 13; NPO II, p. 2). Dat verzoeker zich niet bewust

was van haar jonge leeftijd laat hoe dan ook en daargelaten de vraag of dit werkelijk zo was, de mogelijkheid om zich hieromtrent te informeren onverlet. Dit geldt des te meer nu verzoeker verklaart dat hij gemerkt had dat er een groot verschil was in leeftijd (NPO I, p. 13) en hij ook aangaf dat hij het “niet OK” vindt om te huwen met een meisje jonger dan 15 jaar (NPO I, p. 15). Indien verzoeker de leeftijd van het meisje inderdaad belangrijk achtte, had hij zich hiervan eenvoudigweg kunnen vergewissen vooraleer in het huwelijk te treden, minstens vooraleer met haar seksuele betrekkingen te hebben, rekening houdend met het feit dat K. A.-J. een meisje van zijn eigen keuze was om te huwen.

Er zijn verder geen indicaties die wijzen op enige dwang die zou zijn uitgeoefend op verzoeker om in het huwelijk te treden met een dermate jong minderjarig meisje. In zijn verzoekschrift werpt hij op dat zijn huwelijk kadert binnen de culturele tradities van zijn land en dat de leeftijd van het meisje er niet toe doet zolang zij geslachtsrijp is. Dit strookt niet met de algemene landeninformatie die zich in het administratief dossier bevindt. Ondanks een stijging van het aantal kindhuwelijken, sinds het losbarsten van het Syrische conflict in 2011, is de *Personal Status Law* van Syrië in die mate geëvolueerd dat in 2019 de wettelijke leeftijd voor het aangaan van een huwelijk bepaald werd op achttien jaar en op vijftien jaar indien er instemming is van de mannelijke voogd en rechtbank. Hoewel verschillende religieuze minderheden, waaronder Druzen en Christenen, hun eigen wetten bepalen aangaande de persoonlijke status en kindhuwelijken toelaten, toont de algemene informatie aldus niet aan dat de leeftijd waarop een meisje in het huwelijk kan treden hoegenaamd geen rol zou spelen, zoals verzoeker beweert in zijn verzoekschrift (EUAA, *Country Guidance Syria*, februari 2023, p. 109; EASO COI Report: *Syria – The Situation of Women*, februari 2020, p. 33). Verzoeker is bovendien Arabisch soennitisch moslim. Bij aanvang van het Syrische conflict had verzoeker daarenboven reeds de leeftijd bereikt van zeventien jaar en was hij aldus grotendeels gevormd in een periode waarin kindhuwelijken weliswaar reeds bestonden, maar de aard ervan nog niet beïnvloed werd door het langdurige karakter van het Syrische conflict waardoor meisjes zwaarder werden getroffen (*Stolen Future: War and Child Marriage in Northwest Syria*, p. 10; EASO COI Report: *Syria – The Situation of Women*, p. 24). Voorts tonen de beschikbare gegevens van UNICEF uit 2006 aan dat 13% van de Syrische meisjes voor hun achttiende levensjaar trouwde en 3% voor de leeftijd van vijftien jaar, wat evenmin toelaat kindhuwelijken jonger dan vijftien jaar te beschouwen als “de traditie” of “niet uitzonderlijke gebruiken”, in tegenstelling tot wat hij beweert in zijn verzoekschrift. Bovendien blijken kindhuwelijken het meest voor te komen in de provincies Dara'a, Rif Dimashq en Quneitra, waar respectievelijk 26, 25 en 23% van de meisjes voor hun achttiende levensjaar trouwde, terwijl verzoeker afkomstig is uit de provincie Aleppo (EASO COI Report: *Syria – The Situation of Women*, p. 24). Met betrekking tot de familiale situatie van K. A.-J. en de redenen waarom haar familie besloot haar dermate jong in het huwelijk te laten treden, blijft verzoeker ten slotte uitermate summier. Hij komt niet verder dan aan te geven dat hij niet weet waarom haar ouders het opportuun vonden dat hun dochters zo jong trouwden (NPO II, p. 13). Het door verzoeker neergelegde document getiteld “*Décision numéro 3003/1*” van 20 september 2021 doet aan voorgaande geen afbreuk. De effectieve toestemming van K. A.-J. om in het huwelijk te treden kan niet worden aangenomen op grond van voormeld document en evenmin op basis van de verklaringen van verzoeker. Hij was er immers niet bij aanwezig toen K. A.-J. zou hebben ingestemd met het huwelijk ten aanzien van de Sheikh (NPO II, p. 5). Bovendien blijkt uit de landeninformatie dat aan de toestemming geen voorbereiding op het huwelijk voorafgaat en het een gangbare praktijk is dat de Sheikh zelfs niet om de toestemming van de toekomstige bruid vraagt (AD CGVS, landeninformatie, stuk 4, *Terre des hommes, “Understanding the social processes underpinning child marriage: The impact of protracted displacement in Lebanon on Syrian refugees”*, p. 44).

De getuigenverklaringen gevoegd bij het verzoekschrift (stuk 2) doen evenmin afbreuk aan het gedwongen karakter van het kindhuwelijk. Middels de getuigenverklaringen tracht verzoeker de vrije keuze van K. A.-J. om het huwelijk aan te gaan aan te tonen nu hierin zeer nadrukkelijk gewezen wordt op haar vrije keuze alsook op de toestemming die ze gegeven zou hebben aan de Sheikh (“*Y’a eu le Sheikh et deux hommes pour me demander si j’étais d’accord de me marier avec A. et j’avais répondu oui sans hésitation ni obligation*” vrije vertaling: “*in aanwezigheid van de Sheik en twee mannen heb ik zonder aarzelen en zonder enige verplichting verklaard dat ik akkoord ging om te huwen met A.*”). Zoals *supra* geoordeeld, strookt die vrije keuze niet met de notities van het persoonlijk onderhoud en evenmin met de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier. Voorts blijkt nog dat verzoeker K. A.-J. helemaal niet kende vooraleer zijn moeder het initiatief nam om de familie van K. A.-J. te benaderen, dat zij tijdens hun eerste ontmoeting niet met elkaar hebben gesproken (NPO II, p. 3), dat de verdere gesprekken verliepen zonder de aanwezigheid van K. A.-J. (NPO II, p. 5) en dat het religieuze huwelijk reeds zeer kort na hun eerste ontmoeting plaatsvond, zijnde twintig dagen later (NPO II, p. 6). De getuigenverklaringen, die afkomstig zouden zijn van K. A.-J., haar ouders en een Sheikh, worden niet ondersteund door andere stukken in het rechtsplegingsdossier. De getuigenverklaringen, waarvan het overigens niet duidelijk is in welke omstandigheden zij werden opgesteld, doen hoegenaamd geen afbreuk

aan de schadelijke gevolgen die een gedwongen kindhuwelijk ook *in casu* met zich mee hebben gebracht en die hoger werden besproken. Evenmin zijn zij van die aard de verantwoordelijkheid in hoofde van verzoeker op te heffen (zie *infra*).

Gelet op het geheel van voorgaande blijkt aldus dat verzoeker op de hoogte had moeten zijn van de *supra* omschreven schadelijke gevolgen die een huwelijk tussen een meerderjarige man en een meer dan zeven jaar jonger minderjarig meisje met zich teweeg brengt. In het geheel van de omstandigheden eigen aan verzoekers situatie, kan zelfs een eventueel gegeven instemming in hoofde van K. A.-J. niet beschouwd worden als een volwaardige en geïnformeerde instemming. Rekening houdend met verzoekers verklaringen, de landeninformatie en de overige stukken uit het rechtsplegingsdossier kan niet worden besloten dat K. A.-J. haar instemming gegeven heeft vrij van fysieke, psychologische, seksuele, financiële of emotionele druk.

4.2.2.2. Verkrachting

De eerste seksuele betrekkingen tussen verzoeker en K. A.-J. vonden plaats de nacht van hun religieus huwelijk op 6 augustus 2015 (NPO II, p. 8-9). Dat er seksuele handelingen werden verricht op een moment dat K. A.-J. jonger was dan zestien jaar en verzoeker op dat moment reeds de leeftijd van ééneentwintig jaar had bereikt, waardoor het verschil in leeftijd tussen beiden meer dan drie jaar bedraagt, wordt niet betwist. Het document getiteld “*Certificat d’identité*” van 25 juli 2023, gevoegd bij zijn aanvullende nota, waarmee verzoeker wenst aan te tonen dat K. A.-J. op het moment van hun huwelijk veertien jaar oud was (aanvullende nota, p. 1) doet niet anders oordelen. Dat er sprake is van (herhaaldelijke) verkrachting volgens het Belgische strafrecht blijkt uit het onweerlegbaar vermoeden van gebrek aan instemming in hoofde van K. A.-J. gelet op haar leeftijd, die van verzoeker en het leeftijdsverschil (zie ook *supra*, onder “strafbaarstelling” punt 4.2.1.2.).

De vraag of K. A.-J. al dan niet zou hebben ingestemd met de seksuele betrekkingen met penetratie stelt zich omwille van het onweerlegbaar vermoeden van een gebrek aan instemming niet.

Het toegebrachte lichamelijk letsel is inherent aan de aard van de daad, namelijk de herhaaldelijke verkrachtingen die verzoeker heeft gepleegd, waardoor niet verder moet worden ingegaan op de aard van de toegebrachte schade.

4.2.3. Gelet op hetgeen voorafgaat, meer bepaald op de straffen die in België van toepassing zijn op de gepleegde handelingen, zijnde verkrachting en gedwongen kindhuwelijk, de aard van de misdrijven, de strafverzwarende omstandigheden en de aard en de ernst van de veroorzaakte schade, wordt geconcludeerd dat verzoeker ernstige misdrijven gepleegd heeft, die eveneens op Europees en internationaal niveau veroordeeld worden. Voormelde criteria zijn *in casu* afdoende determinerend om te oordelen dat er sprake is van ernstige misdrijven die, indien ook voldaan aan de overige voorwaarden omschreven in de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet, kunnen leiden tot de uitsluiting van de internationale beschermingsstatus.

4.3. De individuele verantwoordelijkheid

4.3.1. De individuele verantwoordelijkheid voor een ernstig misdrijf moet blijken (EASO *Judicial Analysis: Exclusion - Articles 12 and 17 Qualification Directive*, tweede editie (2020), p. 98-119). Daartoe moet worden vastgesteld dat de verzoeker concreet is betrokken bij een ernstig misdrijf (*actus reus*; materieel element), hetzij als fysieke pleger, hetzij omdat hij heeft aangezet tot of anderszins heeft deelgenomen aan een ernstig misdrijf. Daarnaast moet blijken dat de verzoeker de criminele feiten intentioneel, bewust en met kennis heeft gepleegd (*mens rea*; moreel element).

De individuele verantwoordelijkheid moet dus zowel aan de hand van objectieve criteria (feitelijk gedrag) als aan de hand van subjectieve criteria (besef en opzet) worden vastgesteld (HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, *B. en D.*, pt. 96).

4.3.2. Verzoekers individuele verantwoordelijkheid, zowel voor wat betreft de verkrachting als het gedwongen kindhuwelijk, blijkt genoegzaam uit volgende vaststellingen:

(i) Verzoeker was op het moment van het huwelijk een meerderjarige man van eenentwintig jaar oud, die zelf het initiatief en de vrije en bewuste keuze nam om met K. A.-J. in het huwelijk te treden zonder zich terdege te vergewissen van haar leeftijd en zonder andere huwelijkskandidaten te overwegen;

- (ii) Verzoeker is niet opgegroeid in een omgeving waarin kindhuwelijken op dermate jonge leeftijd als norm of als niet uitzonderlijk werden beschouwd;
- (iii) Verzoeker was zich bewust of had zich bewust moeten zijn van de schadelijke gevolgen zowel van het kindhuwelijk als van de seksuele contacten met penetratie met K. A.-J.; en
- (v) Verzoeker heeft met K. A.-J. veelvuldige seksuele betrekkingen met penetratie gehad ook nadat hij zich vergewist had van haar leeftijd.

Daar in het kader van een beoordeling van de ernst van de gestelde daden en van de individuele verantwoordelijkheid van de betrokkene rekening gehouden wordt met alle omstandigheden die deze daden en de situatie van deze persoon kenmerken, dient geen afzonderlijke evenredigheids- of proportionaliteitstoetsing te worden gemaakt wanneer geoordeeld wordt dat de artikelen 55/2 en 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet van toepassing zijn (HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, *B. en D.*, pt. 109; EASO, “*Exclusion: Articles 12 and 17 Qualification Directive*”, tweede editie (2020), p. 117-119 ‘*expiation*’). Dat verzoeker een gezinsleven heeft opgebouwd met K. A.-J. is aldus niet relevant in het kader van huidige beoordeling. Ook de getuigenissen die voorliggen zijn, omwille van de redenen *supra* uiteengezet, niet van die aard om afbreuk te doen aan verzoekers individuele verantwoordelijkheid.

4.4. Niet-politiek misdrijf

4.4.1. Enkel niet-politieke ernstige misdrijven kunnen aanleiding geven tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus op grond van artikel 12, lid 2, sub b) van de Kwalificatierichtlijn. Zuiver politieke misdrijven, zoals verraad, spionage of lidmaatschap van een verboden politieke partij, vallen aldus buiten het toepassingsgebied van deze uitsluitingsgrond. Ook bepaalde gemeenrechtelijke misdrijven kunnen vanuit een politieke motivatie worden gepleegd. Echter bepaalt artikel 12, lid 2, sub b) van de Kwalificatierichtlijn dat bijzonder wrede handelingen, zelfs indien zij met een vermeend politiek oogmerk worden uitgevoerd, als ernstige niet-politieke misdrijven kunnen worden aangemerkt. Overeenkomstig de ‘*predominance test*’ van EASO dient een bepaalde handeling, opdat zij als niet-politiek misdrijf kan worden beschouwd, een overwegend niet-politieke motivatie te hebben of disproportioneel te zijn aan het beweerd politieke doel. Aldus dient een daad die duidelijk buiten verhouding staat tot een politieke doelstelling, bijvoorbeeld omdat zij onnodig leed veroorzaakt, als niet-politiek te worden beschouwd. In lijn hiermee oordeelde het Hof van Justitie “*dat terroristische daden, die worden gekenmerkt door geweld tegen de burgerbevolking, ook al worden zij met een beweerd politiek oogmerk gesteld, als ernstige, niet-politieke misdrijven (...) moeten worden aangemerkt.*” (HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C57/09 en C-101/09, *B. en D.*, pt. 81). (EASO *Practical Guide on Exclusion for Serious (Non-Political) Crimes*, december 2021, p. 19).

4.4.2. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij voormelde feiten, gekwalificeerd als respectievelijk een gedwongen kindhuwelijk en verkrachting, niet met een politiek oogmerk heeft gepleegd en dat zij louter waren ingegeven door zijn wil om te huwen en dit huwelijk te consumeren. Het niet-politiek karakter van deze misdrijven wordt niet betwist.

4.5. Buiten het land van toevlucht

4.5.1. Een uitsluiting van de vluchtelingenstatus op grond van een ernstig niet-politiek misdrijf vereist dat het misdrijf in kwestie buiten het land van toevlucht werd gepleegd. Dit betekent niet noodzakelijk dat het misdrijf moet zijn gepleegd in het land van herkomst van de betrokken verzoeker. Ook misdrijven die werden gepleegd in derde landen, bijvoorbeeld landen die werden doorkruist om het land van toevlucht te bereiken, of in andere lidstaten vallen onder het geografische toepassingsgebied van artikel 12, lid 2, sub b) van de Kwalificatierichtlijn (EASO *Practical Guide on Exclusion for Serious (Non-Political) Crimes*, december 2021, p. 20).

4.5.2. Verzoeker en K. A.-J. traden in Libanon religieus in het huwelijk op 6 augustus 2015 (NPO II, p. 8). De herhaalde verkrachtingen, althans tot K. A.-J. de volle leeftijd van zestien jaar bereikte, vonden ook plaats in Libanon. Dat zij met elkaar in het huwelijk zijn getreden en seksuele betrekkingen met penetratie hebben gehad buiten het land van toevlucht, zijnde België, wordt niet betwist.

4.6. Voordat hij tot dit land als vluchteling werd toegelaten

4.6.1. De Kwalificatierichtlijn beperkt het temporele toepassingsgebied van de uitsluitingsgrond voorzien in artikel 12, lid 2, sub b) door te bepalen dat het misdrijf moet zijn begaan vooraleer de betrokken

verzoeker tot het land van toevlucht als vluchteling is toegelaten, waarbij gespecificeerd wordt: “*dat wil zeggen de afgifte van een verblijfstitel op grond van de toekenning van de vluchtelingenstatus*”. Deze verduidelijking van wat moet worden verstaan onder de vereiste dat het misdrijf door de verzoeker werd gepleegd vooraleer hij tot het land van toevlucht als vluchteling werd toegelaten betreft een toevoeging in de Kwalificatierichtlijn die niet werd opgenomen in het Vluchtelingenverdrag. Het UNHCR wijst er in zijn richtlijnen inzake de toepassing van de uitsluitingsgrond van artikel 1, F (b) van het Vluchtelingenverdrag op dat ‘toelating’ in de zin van deze uitsluitingsgrond betrekking heeft op ‘*loutere fysieke aanwezigheid in het land van toevlucht*’ (zie UNHCR *Guidelines on International Protection No. 5: Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees (HCR/GIP/03/05)*, 4 september 2003, par. 41).

4.6.2. Het religieus huwelijk met K. A.-J. werd afgesloten op 6 augustus 2015 (NPO II, p. 8), waarna de herhaalde verkrachtingen een aanvang namen (NPO II, p. 9). Dat het huwelijk en de eerste seksuele betrekkingen met penetratie voorafgingen aan de komst van verzoeker naar België in januari 2021, wordt niet betwist.

4.7. Het geheel van wat voorafgaat in acht genomen, besluit de Raad dat voldaan is aan de constitutieve elementen van artikel 1, F (b) van het Vluchtelingenverdrag, met name dat in verzoekers geval ernstige redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat hij een misdrijf heeft gepleegd dat ernstig en niet-politiek van aard is, dat plaatsvond voordat verzoeker tot het land is toegelaten als vluchteling, en waarvoor hij individuele verantwoordelijkheid draagt.

Het voorgaande in acht genomen, dient verzoeker overeenkomstig artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, F (b) van het Vluchtelingenverdrag te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Tevens dient verzoeker, overeenkomstig artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet, te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.8. Wat betreft het arrest met nummer 253 809 van de Raad van 30 april 2021 waarnaar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst, wijst de Raad erop dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van dit arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

4.9. Het tweede onderdeel van de bestreden beslissing vloeit voort uit de toepassing van artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet, namelijk dat wanneer de commissaris-generaal een verzoeker uitsluit van de vluchtelingenstatus hij in het kader van zijn beslissing een advies verstrekt over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. *In casu* is de commissaris-generaal van oordeel dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat verzoeker noch direct noch indirect mag worden teruggeleid naar Syrië. Wat dit onderdeel van de bestreden beslissing betreft, wordt in het kader van huidig beroep enkel uitspraak gedaan over de uitsluiting van de vluchtelingenstatus en niet over de verwijdering van de vreemdeling, waaronder een eventuele maatregel tot gedwongen terugkeer en over artikel 3 van het EVRM. Hoewel in de bestreden beslissing een advies wordt gegeven over de verenigbaarheid van een eventuele verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, welk advies een wettelijke verplichting is die uitdrukkelijk wordt opgelegd door artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet, bevat deze beslissing geen verwijderingsmaatregel. Het advies van de commissaris-generaal gaat slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet zodat het advies geen aanvechtbare rechtshandeling vormt.

4.10. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Er zijn geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS,
I. FLORIO,
S. WILLAERT,

de kamervoorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS